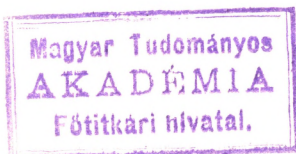

m. 1/2

m.)

Érk. 1889 szept. 23.

Erőf Noidassdy-féle
pályázat.
1889-re.

IV.

Selige:

"Szívem sokáig a sors bal kezében
"A fájdalom meggyült világa volt!"

Peszöfi.

A tanító.

*Költői elbeszélés,
tizenhat énekben.*

I

„Oleljérek meg egymán kedvesim,
És járassak szép, halkán, csendesén.
Lássalak, én magyan bereg vagyok;
Járérokad egyjegyed gyamaná veseid.
Ti aobarak, s a vagyok élesemnek
Kedves, masalyga rórsabimbai.
Kéblem rórsiv, lelken leharogals
És mégis oly méhén lemandevai!
Nem e világról, melynek csiffa-képen
Én fekszem e tanqyas desékajon;
Nem élemtől, melynek tanqyas-képen
Fogad majd nem ooha a oihalad;
Nem, nem, hanem a itterek, méhén,
Ti itterek. Vagy úgy!
Ker járassak, úgy étem, mintha étem
É rórsivéggel bésakad oiejer
Nem rórsivé a hirt aasé ijgeles
Nem félne rórsiv vad hullémmiról,
Mely oaktas helytt immaid fivémis nyel el.
Bak járassak én édes gyémekim,
Bak járassak szép, halkán, csendesén.
Lássalak, én magyan bereg vagyok
Járérokad egyjegyed gyamaná veseid!”

Ki az, ki ez beszél halkán ?

Ki az, hirt kinja ily tavakra kére ?

A mir bejél, hallgatok meg ahuaró,
 De a beszélés ah me nérd me nérd!
 Ha valak egykor büszkéd bászimékben,
 A hal nyitkáról díszlik a penész;
 Ha láttál ott ártatlan szenvedőt
 Mely folyson a bezárt ajtóba néz,
 De nem meher, mert meg sok éve van,
 Es nem meher, mert rajta a bilincs,
 Es nem meher, mert rökhöz sem lehet;
 Es mert bereg, es mert reménye nincs,
 No haqyha láttál: akkad bemeherés.
 Különben is csak lelked réstveső,
 Hamoly kedéffé is etős legyen
 Mert az, ki ott nyög aqyó mélyiben
 Egy szenvedő, egy férj es jés apa.
 Szegényebb ő, sokkal a holdis.
 Hisz ott a hártól hártól hártó vala;
 Szegényebb ő
 Mert kétegermi nem meher:
 De egyetlegabb, minn sok heralomsúr, mert
 Oveinek onand hártom egyetmeher,
 Meg egy anqyal-jóságú hártó nő.
 Es mégy semely há lelke váqya,
 Reménye, ridve mindene.
 Es mégy semelybe fényes menmpattányar
 Lehel a jóság érene
 Barátom! e szegény, holdis szegény
 Nincs en garontóiq semmies nyamabka;

Es vissza etköles, farta szexes
 Rongál falu, de senvel hajlakos
 Barátom, e ridve felak kizom
 Az ut neves nem ritka hallani;
 Es nem coupon ferre benélni medrak,
 De vissza ritkál kizom „vallani”.
 Nérd! a penész rajzald a mégy falan
 Tüszel veqyive olásképeket.
 Hiszed, haqy mátvány remplamékben
 Mégis találnál ritkább ritkeket?
 Ne hidd! ne hidd! Es egyetmés család
 Az érene szexes ékeséginek;
 De nem mióra ritkí nyamata
 Hanem: mióra meqpanúlra
 „nyam” után „szex” kizomdani.
 Ot vagy has ével jittel vón rid,
 Nem egy találnál vón e hajlakos:
 Még akkotan dolqornis sudrak
 Az éqyba nyögim férfiú kizom.
 Még akkotan a malná- hajv. szegény! -
 Egén nap a malomból vól s bezerre
 Hal iss, hal on ártomunkó érel aut
 Mi egy ritkes hártó szexesáta kell.
 Még akkotan szegény buratáran
 Ritkál találnál vóna mióra is iss;
 De melyeket a ritkésig vas kere
 Kemjés s ruháért onis kerebe vón
 Most nem találna e füzmeselre hártó
 Hisz ott aqyó áqyóiq egyetmés.

Az egyikem, hal fekszik a bereg,
 Hér páma van, meg egy rossz szememnek,
 Terive nekem dunná alab.
 Milyen dunná, milyen párnák ezek!
 A keskedés belőlük
 Szav romlyukon
 Bocsiója hi
 A helyekes.
 A márikon almasa auzkals
 Vén lepedő
 I a fészti romlyukon igazan.
 De meg igazan! van egy ágy, lenn a földön,
 Mely két darabból áll,
 Egy rossz gubából és
 Egy rossz köpenyből.
 E rossz gubán s e rossz
 Köpenyen
 Szokott aludni, ülni, járni
 A hátsón kis fiú.
 Van még - igaz - más bútor is (felejtém):
 Egy hosszú láca és egy ácsfalupad.
 A hosszú láca is a márik ágy
 Ülőhelyül,
 És a falupad szolgát az ácsfalupad.
 Ház szerint, úgy le édes olvasom,
 I halló, mit beszél a hátsón kis fiú.

"Oh ágyam!" - így szól a legrövidebb,
 Hír Endrénének nevének -
 "Ház a Teremő meggyjajjításom."

Reggelről essig járva nek.
 De lárd: nekem, mivel kedves a szívem.
 Lecker hágyon, amloni kell elölb.
 A mulakor is, hogy nem amlonon:
 Az első helytől maodiktan
 Jurek. Aprám! kérd én hágyon amlonok,
 De megbocsás; nem járva amlon.
 Három: ha volna, ennem amlon!
 "Oh! hágyha volna!" - válasz a bereg
 "Mintem, fiam!" - vág körbe Julia
 It jó anya -
 Aprád megemre mind, mi délbe való.
 Hágyon jó való: megemreket jól esem.
 És Endre felschajvára aml:
 "Ház nincs más emmi? Édes Teremő!
 Hágy leppünk ha mindig kapdalunk?
 En csak kapok, hágyiba kéredek is.
 De Pistikánk nem kap, az a kírdatunk.
 Aprám! Tudod hágyon amlon?
 Felhívom ékes iskolába:
 Ott kapnak ék is, minn hágy én kapok.
 Az iskolából érem én ma is.
 A jó fiúk, a jó leányok,
 Ház kértém, adnak amlonon.
 Mer jó amlonok az amlonok:
 Meglátol az Terem egyetnekim,
 Ház a megemre megemreket. De ház
 Nincs mindig iskolán,
 I van mindig is. Ház! hágy!
 De hágy-e jó aprám:

Ha másra érünk is,
 Ki bírjuk halap seggelig?
 És nem halunk meg addig?
 "Ne féljétek! majd megsejir az Isten
 Ki a madárta is gádos visel."
 "En elhúszom - aól tája Pissika -
 Merő regnap is, ma is húzik se néked
 Apám, almár, s tein halap is hozok.
 A gyűf kiserőmny - Isten áldja meg -
 Négyen omulak, ha énekelni hall;
 És megjuralmat
 Mindannyjokat. Lám!
 Nem segen is
 Egy hársó adaró,
 A mére dalóram, és
 Az mandra, haqy;
 Szak fölkesseim méskor is.
 No, vagy-e, haqy
 Meg nem halunk?"
 "Dehaqy fiarn, dehaqy halunk!
 Ne félj: az Isten megsejir. Hanem:
 Lám! az omis csináló fiarn?"
 "En? Micsináló én?
 A riszelendő urhoz elmegyek.
 Naqyan jó ember ő, merő
 Mihar csak elmegyek;
 Egy kis kolompóra, egy kis sárgarépás
 A pine gádosábul
 Szokoró hozamó Panni névivel

Isten mandja: Vidd el kis fiarn;
 És lesz segeny apádnak.
 No ház apám, mió méltó érem?
 Haí vagy-e jól veszem?"
 "És lesz fiarn! És lesz segeny!
 Az igazamó nem hals ki még
 Az emberekből. Menjétek!
 Holduljatek. Ma már a holdulak
 Nem segyen amak, a ki sly segeny
 Minő si vagyok, édes gyermekim!
 Szak menjétek, kesessetek!
 Te meg Julió, fard az a mérd.
 Almos vagyok. A nap lemegy,
 Te éjorakát!"
 Ennyis beszéltek ök ören.
 Azan közülök senki nem
 Kavatta meg hangjáról en
 Ridesz, bükhödő szabának,
 Lenetjén; csak Endre nérem
 Kís kámpibe
 És Julia foggerre ottaján.
 A két kisebb fiú
 A mig el nem nyaromú
 Az édes álom öket
 Az helyesek, mikéim korog karuk.
 No ház haqy seitek, óvram,

És a család? Nagy-e
 Hogy szivesen kármél idős tovább is
 Náluk hahogy
 A kandelabaron égne tűz; hahogy
 Nem ére néd a rossz kenőcs szaga;
 Meg hogyha szived
 Nem lenne oly lágy, min a hős
 Farsag felé? Igaz? No bídd!
 Ugyan ezétek, úgyd nyomor,
 Nem sütné sok. Te sem sütnél salát.
 Miért égnek, ha újul alkalom
 A szivedőknék üldözés baján.
 És hogyha még nem is nagyobb
 Raj, ajkadon mérsék el a panasz;
 És áldjad a Teremtőd szüntelen,
 Ki még neked adod minden vigaszt.

III.

A hívős ösd szed sél kiverre.
 A vágy lombok mind lekullasztak.
 Szegény malmai reménye lombjais se
 Kímélte az itizkedés szele.
 Aföldetis - a gróf -
 Egy delerán csak az ironsa, hogy;
 A malmai mérsék adja, azert
 A kávájár az aszony nagy nem éri

Minn digyba fekvős messere;
 Hogy e miann csupán darsal akó;
 No meg, hogy Andráis egy bereg
 Hogy szives horkos remény;
 Karmen ha jó az ujor,
 Kés majet jöhennék, a mi van,
 Kivemsi abból illő réstüken.
 „A gróf ironsa volna az? Dehogy!
 Sokkal nemesbb szivü,
 Hogy még ideg kizondala volna is! -
 Szék Julia, hogy ez a hitv sevé.
 „A vén karmen ironsa az, kiket
 Tegnap vivének - úgy pörnyöztök -
 Kés nagy katis rajos s kértom libái:
 Szegény Julia! bízom megjjelek
 Midőn henkés belépe a karmis
 És hangja is az ékeségivel, -
 Mely vasfarkhoz illend van salát -
 Előadai, hogy ör a gróf is!
 Miért küldtélre val.
 De végig hallgassá,
 És nem onasana, hogy
 Minn faj neki
 A szegény hitadai.
 Mikor kimmend a hárból a karmis
 Karmengend bévapó az ajrat;
 „Fúj! vander nagy.” kiálta gúnyosán.

Es Julia mák sive mélye
 Binaral lön vele;
 Lön and se fenn meg:
 Kemének répegebül
 Parakkens ömle le.
 Leülv epuraklyja onellé
 Es fonn keservezen.
 Fonn, fonn; es and nyarassalé.
 Fogy a fonal simebb,
 Mert hánnyé arja
 Kivacsadú imnye helyre
 A medves böven adja.
 Fonn, fonnogals is elgyondalkozom:
 En töretem: vajjon mi lesz belőlünk?
 Hová lesünk, ha élerünk?
 Tovább is így kinarkod a nyomas?
 Andras már oly bereg, hogy
 Maxdielni sem tud, hogyha nem segíer.
 Es meg az Isten sábbel súlyosla
 Tengermaji kincsin:
 Nem hallja sábbé sém se márt,
 Mivel meselgete néha-néha.
 De meg jobb is talán, mert
 Nem hallja három gyetmeket, midőn
 Ekeg onnan faján panaszokadik,
 De faj a siverr, hah! de faj!
 Az ácsygalis oda.
 Eladram.

Három forinot adnak erre.
 Gyógyoztet vesék az ártán,
 Mert bírságot az orvos,
 Hogy a bereg fálejöl.
 Oh csalfa bírság!
 De nem kérdé az orvos:
 Nem-e kemény a hármál.
 Három ruhásalan fiann!
 Mi lesz belőlünk?
 Maholnap a karáson
 És lesz, s önékret egy ruhán
 Lelek egy csikrák sem ád
 Akius. Oh! de hátha ád!
 Remény, s jó Isten! el ne hanyj!
 Midőn e kep gondalkozék
 Belép a három kis fiú.
 Egy fuszos imnye onindentik.
 Hármak kerükben valamin.
 Valyon mi? Galyán, három és öilénkor.
 Tudom, meglepjék vele jó anyáinkat! -
 Ért Endre, a ki lequigóó maradt -
 "No nézzed id's anyáink:
 És érn a szép öilánk!
 Skejs füvölh hárdatuk:
 Delele jus s maradt.
 Mindjárt gyújtunk sáket.
 Lez böven egy föred!
 "Mi! is valóján az!
 Hol vernek fiann?"

"Adriás az szekeresék"

"Az ams. az szekeresék"

Fádirja Pusrikas

Suzánna Szándor is.

"A szekeresék? - az a régi Julia.

En Szerecs! de drága emberek!

Haqy szarozunk, kerüljük hárukat:

Et még szegények ék azon felül!

Fokozták hátunk érzékenység!

Oh Szerecs! de nagy dicső neved,

De bölcs végzeted a nyomorban is!"

Fölebredés ember

Mereda nyakán fordítanak,

De nem lehed.

Fordítanak szemén is:

Az sem lehed.

Nyelvén mondója: "Fakam, szekeresek.

Fakarjarek be édesim!

Julim re: förr egy kis levegő;

De nagy keménymagos bele,

Haqy ize is kopog. Türes!

Harmat, süres, mert megfogok.

A láncot úgy se kell bna.

Keris ruhás en ártatlan fiúknak!

A szekeresknél vannak gyermekek.

A gyűf ut is. Tudod, jó híre van.

Oh jaj nekem! Nagy folytogat!"

Mig így szaggatja büs hangja beszédre,

Türes getjere az áldott lelki mő.

Alig várják, haqy égjen, a fiúk.

A handalló körül melegesenek;

Várják, leik, miként késszini el

Az oldalas, mely oly finom magja,

A kedves, édes, drága, jó anya.

Szegény család! Bizony, karácsony esen

Megjédemelne sötétedis.

Isak annyis is, haqy benne mére, melynek

Szegény világa mellett

Az esen ében sötéte.

Mert kell busulni rajta, len az is.

Hisz van, mi fog ki Julia?

Nézzétek csak, haqy, mit orvul!

Az oldalas kővet felet lenneste;

I mig az kihámozja

Mics-asmak: addig az sovány

Levesnek föxi gyarvó.

Bealkonyul. Kém máis a kis levegő,

Isak emu kell. Mert is várnak sokan.

Fajperő alig mul el.

Felig meleg szobában,

A pislogó szövegek fonyinél

Mindnyájan esnek jó izeim.

Szegény bereg!

Oly édes neki is!

Mereda szemnek halvány méise

Mikéneha együlné felfele.
 Lárgulá arván a baldogdag sugár
 Bizgyads mosolyba sör ki s szél
 utily jól esik! Talán karáson-ess van?"
 (Egész innérek neki.) Inerent!
 En éreent! de nagy haralome vagy!
 Nagy éreent, nagy onleg van.
 De já es is! Tulim!
 Tegem nem jól van, segyérek felebb:
 Lámú akatam éreentek kegyér,
 Hoqyan munkát köimünk. Még felebb!
 Kedvesfiam!
 De jó nagy hárserek vagyok! De jó,
 Hoqy éreent még baldog karáson-essén!
 Holnap lesz aranya! Ugy-e hoqy
 Holnap es lesz majd tona aranyunk?
 Szalán még jobban is lesz.
 Marmái semmin es fejlalom.
 Olyan könnyű es arypelóm,
 Gerincem is: ne féljérek
 Meggyőgyulok; nem arán halál nekem,
 An en aranyom. Majd ha végül
 A vasarás
 Beledeim
 Imádkozzarak!"

Pöbbed nem arán es nagy bereg, arán
 A "páncsotak" léperek be, érekelim.
 Arán lánna, hoqy arifán felékesim
 Jömmek, de érekelim

Semmin se hallom. Csak midőn
 Indulni kezdtek, mondta: "Könnöm!"
 A gyermekes követék volna öket.
 De hoqy? Tuháslamul?
 Midőn sör a sél;
 Midőn legrotdonabb
 I kegyelenebb a sél?
 Kár csak maradrak es
 Egy arépn éretek érengésivel
 Togyer kezdék imájukas: "Téreméent!"
 Anyánk es menyber!
 Te vagy, ki tántk arandor viselom,
 Ha éretemjüh arán kegyed: De éretem
 Szerim ne bánj velünk arán;
 Sör ingalmadba: réreim aréngy
 Büntés, halandó gyermekid.
 Soreg egy a miz aránk arájs
 Künsed meg e oak földi baj.
 Sere jöraigod feleimünk
 Térese ki arányas:
 Ne küld ránk meg ar éjfel
 A halálnak álom.
 A jó erő s egérség
 Ne hoqyjon el minket:
 Dicésteimünk holnap is
 Téged, isreimnek!"

Alumni rérek arán arandor,
 A férj elöbb sa kedves gyermekes,
 Arán a legjobb híves es arány.

De boldog is volt e szegény tanja!

III

Szép volt az éj, katicának éje.
 Bűvölve réte a holdnak fénye
 Úrnak szegénynek hajlokába.
 (Az ég bájait zarándokában
 Nincs fémhéjazás, nincsen szerszén,
 Nincsen árulás, nincsen megrzés.)
 A mohorék az egyet mind elvetés,
 Lihogva lágyan, gyórtan, csöndesen
 És árulva el: nem voltak halannak.
 Nem hallaték hang: Juhim édesem!
 Meleg szabálya' selymgyomással
 Alusni ak mily édesen lehet.
 De hallod: mi az, minő rajkél a földön?
 A kis Sándorka álomban neved:
 „Kálás, kálás, kalbás, kús. Fél lakunk.
 Mi! háir hogyan van, hogy négyen vagyunk?”
 Gyen veszedés szál kis ajkától.
 S az álom ott még édes paritál
 Tündér-leánykák ismeret meki:
 „Tengertullómból kedves jössz se ki!
 Itt zald sziget, vitághimes meki:
 Lőjj meszekonból uigán étkerő!”

Mi a neved?” „Sándorka; úgy híradk.”
 És lát Sándorka kis galambfinak
 Píriny rajában csomár, fekete.
 De a galambfi szép öltözés
 Jobban bámulja: „Arany szarmja ez!”
 Kallavik arán ajkán rompa ned.
 A rossz képeny leügyje: „Kóka!”
 Kóka - Libam! ne menj a vába!
 Ne vidd oda: kell az minékünk.
 Megállj, megállj: nyomodba érünk!
 Kopp! megrvan! „Este ébred a fű.
 Félül, némes, de látja, hogy hű
 Valóság, a mit nyugvon almador.
 S feje lehozva elszunyada legord.

 Csak ennyi volt, mi megravara
 A kívös éjnek némes szendjes?
 Dehogy! Hogy Sándor oldalán vakarva
 Oldalban lökre bátyján, az Endrén.
 Szé, hogy félébredt, nem jött szemé
 Alam; na mett a szép zenere,
 Mit zendisének éjfeli ismer
 A Meqválnak tokon hívei:
 Fegyelmek lón is hallgasó: „Valyon -
 Fegy röprétkedés - nem lesz - e bajom,
 Kés elmegegek. S ha lesz: bánom is én!”
 A szeszgyháznak fényes belsége

Erősbíróve adai hi hangjais.
 „Édes Megepálaim! hallom hangjaidan!
 A kis Jézuska ott van, ott bíróim.
 Előre mennyi nép leendője!
 Nem bánom én, alusnaks, elmegyek.
 De mind teled, megepájja a hideg
 És viszársát álmodni mindam,
 A mi valóba' meg nem láshatán.
 Kegény fiú! Kézelt volt édes apja.
 Láshatán von, néhete von, de fél.
 Érd gondolat: lehet hogy már halott.

Ugy volt, mikén az Endre gondolat.
 A mi az álom méltán fenn
 Az alvó lelkek bűvös orszájan.
 Eljött a halál eljött a kegyen;
 S onely már régebbi káthadon;
 Elsüllyeszté a csónakot.
 A kinas élve hosszú folyamán.
 A csónak aly csänderen sülyedett:
 Nézet az alvók érete sem vétek.
 Regédokais, fogak cikasztarasa
 Tegyeknek ágyhoz vagdalára.
 Sem semmiféle raj nem hallasék.
 Az édes álom Juliának is
 A megepókornál hosszabbra zártan
 Korán nyitá, fátad semkéjais.

De végre íbredt s Andráshoz mere:
 „Érted vagy édes? Mondd mi kellene?
 Hé! apjukom! Andrásom! Alszik.
 Talán jobban van? Ah aly halált
 Lehellere. De mily hideg kere!
 Oh! nem esuda: hisz minden teje mere.
 A danna pedig jót főllelegis.
 Ehen! no megis, megis meleg is.
 Andrá! Előbb meisek gyujtsak neki.
 Húszem, hogy orszájan; más nem is lehet.
 Oh halva Érted, hogy aly csänderen
 Aludt az éjjel. Andrá! kedvesem!”

Fegy íbteságesé jó reményiben
 Kedves halottján regény Julia
 Míg lenn a földön csänderen aludt
 Három élője; három kis fia.
 A gyujtóval volt nagy vitába
 Az ébrenlének furva kenderén:
 Hatmireörön bíróimjal elfogyasztand,
 S a nyitkos két csab akkor engedett.
 Egerd az méis: „Na halva Érted!”
 Elég leszen tén reggelis.
 Hareni remém! miből csináljak
 Jói apjukomnak reggelis?
 Majd megepájja az Érted. Ejnye mi!

Andriáson ajka huk. 'ni! sárva van!
 Toren! ne haqy! kemén úveg! Mi kíp!
 (leji mécsér.) Oh mái halva van
 Tyer megéni! Helyesek fiúk!
 De nem: meggyújtam újra mécsere.
 Oh e sárveq megál engemet"

Tygy seplédik segyeny Julica.
 É a gyújtával újra gyül bajos
 "Na kitala éren, ég megéni. En itt?"
 "E, kelni csándben alva gyermekiv:
 Ébredjesek fél. áruváigban
 "Masada oxerem, oh ébredjesek."
 "Mi baj? aál Endre - mire ritte já anyam?
 Talán apám sokat szenvedhesen
 Az éjjel?" "Oh, nem szenvedes, fiám:
 Az Toren vele megelégedes."
 "Meghal?" "Meg" "Jaj! én édes Torenem!
 Meghal apám: fiúk ébredjesek!"
 Törög úgy kiált, felnyitnák bámulással
 A baldog álmas befedő szemek.

Haqy járd a sárva segy,
 loak egy fél óra múlt.
 Addig, en Torenem
 De sok könnyesepp lekele
 Tregeny Julicának
 Sháram kis fiának
 Parakris szeméből!

I a séli nap se volk
 Minn nyárban aly kegyes:
 Nem volk ougásva aly
 Trelid, vidám, heves,
 Haqy felvákhalva van,
 Bus aruk hatmasin.
 Gondolva: oh hiszen
 Az egyik som visáig!
 De mégis egynehány
 Vigán beléröhém
 A bégyadon szemek
 Lanqyas vörbe is
 Türedvén, ord haqyja
 Tornyos ajándokul:
 A barna résveseit.

Haqy ord báson sáránkoraának,
 "Közelgő léprek rajja hallasom.
 Az vedvasan, a oréles
 Törniar alán jávének
 Vidám pajkoskedő fiúk.
 Baldog karácsona kívánni nekik.
 Nem bírái oneq, haqy bó ne jöjjenek.
 "Loak bártan" mondta Julica,
 Haqy siltarkorra kértam já fia.
 "Adján Toren sok já karácsond!
 -Togy kerde a kívánnák körül egy:

A legbátrabbik és legzsenesebbik -
 Adján István kevés bús bánatán;
 De minn a seregcsé annyi öröme.
 Erő, egészség, bar, búcsú, béke
 Legyen e hárnak bírtoka, éke.
 I ha vissza érhesz minn senn lobogó
 Verésli e hárs hányarón hajóján:
 Az itt levőket énnek annyali
 Minden bajtól, vesztéstől ejáts.
 I ha meghalnak, kiki mostan élők,
 Leven e földön István felők:
 Egy horvát földi élve végivel
 Szereljek az föl szelbel, egivel."

Gondoljétek, hogy ennek végivel
 Kéjécsére lesének bámuló szemek?
 Nem! Oh nemet szívű fiúk valának
 Kik sudrak annyi eskücs-illeten,
 Hogy nem néretek sorsásges meressén
 Harezni látszik, avagy ányfején.
 Oh csak közeimmi sadni jönek.
 Szívöl közeimmi a családok
 Es adni egy kis jó keletés
 A malnérek mindannyijának.
 I hogy ismétlésük Julianak,
 Kérdésük: "Ház a bicsi hogy van?"
 De Julia az benn sírakban

Tartó a barabonas való.
 Csak hogy kimensek, akkor mandra meg:
 Nem is sudjárnok: bányárnok halara.
 "Ha mennek a kántécs, vélylyel
 Mondjárnok el, hogy meg az éjfel
 Kicsoda lelkes szép eszderén
 A remesítő holnap lenen."

Mihelys belésem, fajó örömmel
 Simult horvát a hársán jó gyereks.
 Miért, az nagyon könnyű kitalálni
 Annak, ki folyón isleten remeg.
 "Anyám! haláton!" majd egyetere jönn.
 Oh nem: család ki ajkukán a má,
 I hogy megirelik, felsokajtanak:
 Jaj István! Egyél anyám: de jó!
 S az infelcségy édes porcsiben
 Sándorka szél: "én meghagyom felér:
 Apámmak kell. De jaj! mondá anyám:
 Hogy már nem él, nem anyján fel szemén"
 "Ha el mennek, én is harknik csalán
 A grafetónál" szél rája Pírrika.
 I alig hogy szél, kopogtat és bejő
 A gráfi hárnak ven hamatniko
 "Jó reggel - szél - Julis! Na ház mi baj?
 Ne sírjatek, mert örömele korak.
 Jjav! Mondjátok, hogy Andráis meghalok:

Való vagy álhis? Jájjeretk fiúk!
 Az áller kárve. Edes Irenem!
 Szegény András! Na, jól jeirt, mondhatom.
 Hanem his sokan nem kálalkodom.
 Irt van, kibansom. Nem is sejsirek,
 Mir küldöz gráfunk lánya, Ervike.
 Hogy áldja meg kedves sivez az Iren!
 Na nézzetek: (kibansja) egy pár csómos
 Mindegyikörök siveze fiúk.
 Na, ugy-e, hogy szép „angyalhorrá” ez?
 Hurrarik fel, hadid lássam fölmegy-e!
 Hogy egy beziel a vén kamarrak,
 Felejtik a fiúk apjuk halálát
 Snyjonqva hurrarik fel az új csómosak.
 De nem valharja egyik se lábát;
 It láb valami puheiba akad.
 „Né! kapcsám is van,” mondja Pistike.
 „Nem annak itam!”- mondja Sándor is-
 Nagyan jó emrek, ájtu! de jó, nagy!
 Nézik: his selve, sámvé mindenik.
 Egyikbe’ finom csuksámsüremeny,
 Másikba’ hús, kalás, avakó gyümölcs,
 A harmadikba’ (jó nagy ex) pedig
 Minden fiúra pár fehésmennő.
 Na hiss fotelelt a kocka bí sötöm
 Csarván a szegény fiúk siveben!
 Idúrák kisirt semükbe könyök
 Tolultak újra az itam miand.

Ugrándaxának, minn az örfiak.
 Keres csókobrak Triggés bácsinak.

Dotfelekép nyilaskorik a hála,
 De legsisrább az mely kevé savú.
 É pár stóval: „nagyán hájánjuk”
 Lakar beziel a nyelv a oxir helyen.
 Ennyis küldöz a heitoni kis fái
 A gráfi háv jólévő angyalának
 Midön Triggés megnérve András
 Sajnálkaxasul, oitva sivezek:
 „Iren nyugosztan sivezi, hii csóled!”

IV.

Süvélz a szél. A há, mikern sivezi men
 Vágnas s csapkadja künn az ablakon.
 A félmeleg szobába’ benn pedig
 A halv hátul oitankoré fiúk
 Békélenül várják az anyjukat.
 Jó, hogy sakatva apjuk avora, mert
 Péntkép gyarván méteszene megal
 Reájuk a beharpadom nemár.
 „Ne féljerekt!”- szél Endre - idó anyjánk
 Kapcsának valóere mené el a
 Jó lelku gráf usékho; mert nekünk

Minnen, miben nyugosznak idősapánk
 Kiből parrosain. Kanon hiszem,
 Hogy gyűf utunk lesz egy kegyes sírú:
 Kegény anyánk és megsejiri majd
 Koporsónak valót. Tán jön is!
 Jön. Hallgat csak! A deszka harsogó
 A földhő: Az. Sándarkán! név hi csak:
 Fülém csak-e vagy jól hallak? De lárom:
 Keresem apánk jön. Hát nem kérd Josen!
 Anyánk utánam. "És isse fiaik!"
 Szólom a deszka's félredobva Sándar,
 A gyűf bognárja: "Hát van deszka is.
 Egy két szeged sa röbbir. Hát! minni!
 Hát en egyalupados mi lesse, hogy
 Helyén, a sarkon elhagyja?" "Mi?" "Móla
 Az örvény - "Az kamam, eladnak is
 Orvoságot verének sajt, a mielőtt
 Válságra sörtekes kérel való
 Kegény utam" "Se baj! Kérel lakunk
 Árványuk majd a deszkákas sors éjjel-
 Mát ügy, ahagy - kéz lesz es munka. Van
 En nálam orvostám, s hogy ha kell: két
 Feszékes is vessek. Hírom megjárja
 Olaj meküll is, az hiszem. No hát csak
 Vigyél harkánk a deszkán. A fiúk
 Meg is maradnak addig. Hát jóakár!"

Hly csak után a bognár főkapi
 A oniz haxon és elmenő Juliaival.
 Keres vártassa vitorajón en nő;
 Haxar majával egy kérés fargávos.
 Tízre egyjára, majd meves és leül
 Pihenő oke jászis - kelet után
 "No gyermeked" imiggy kezdé berréde -
 Fátadárjón nem lesz hiába: Josen,
 A hogy nem is remélem megsejire.
 Lakar balyongrovon en gerulay bitáral
 Le a megény cölédékig; megins fél
 A nagy saron, a régi jó barátsok
 I kamak kérés: ha megsejirenek
 Négy deszkávalal. Az mandrák nagyobbséna
 A kiknél vol: E menő napon hogyan kért
 Olyan, mi által ünrep sennarib?
 Meghaló utad? Jó, az az annalot;
 Lett amgyi sive, hogy cunil hielbe,
 Meg majd az átár, mely baros leend,
 Megadhasod. Kiknél pedig hianyzék:
 Az ispan ut együlök kegyes ajánlat.
 Először ha az annalotó kéréslen
 Meg: ad - e vagy kérésimbe; majd en nyátság
 Mikor jobban tudok keresni, minő mot.
 Az annalot ekejősen utasira
 Házival el: Mikené lárad, van isse
 Elég koporsónak való. De hát én

Deokán aréu sarrak, hogy kölesön adjam?
 Ki ad nekem hideg, sélvés idején?
 Deokán, ha nincs a kölesárván miarad,
 Midőn bájos s koporsón kell csinálnom
 Gyors meghagyásra, pénzre rendelésre?
 A nagy talán kívánod, hogy miarad
 A cseszopád bájos helyen falócsán
 Sikongjan? Éi hogy a halom, midőn az
 Arnyékvilágban máiból köbösök;
 Olyan máiból lakják, mely malacnyáj
 Olának kéjre alkarréssis.
 Hisz volnam úgy már nemcsak egyezes. Am
 De ily napon, ilyen óra ünnepe
 Nincs kedvem élni bennem. Külömben
 Ha pénz van: úgy igen, le, csak parancsalj.
 Teher, szeg, fessz az nagy behúroz
 Mindegy nekem: kéz le az ajtónak.
 Na haiz mi le? Igen vagy nem? Felelj:
 Mert máskülömben ajtó nyitnak!
 Nem vártam az, hogy ajtója kinyitva:
 Pús szőlőszággal az nagyam s szersz
 Ezenre nekül az úpánhoz. Ott várs
 Kezám csak itgalmasan állapom!
 Kéjrelejek a vén vörös, midőn
 A háson óra hosszúig folyó
 Ébél után kihívaram. Akár egy

Prédája szomszár teledaló híres:
 Akár ő. "Haiz mi idején kutyakiss?
 Talán sarrak szelhet a székésemé
 Prédája vagy vörös kutyák mesélés!"
 Így szél - "hogy a szemed kinyitban
 Utak? Na szél, ha már kihívaram;
 Mert rád utiram az a nagy dögös!"
 "Nagy jó Utam! az szersz is megidője!"
 Szélés szél - "Szegény utam halom.
 Ha életemben elvén, az éle
 Leges legfőbb felszélés mi szélénk:
 Legyen szives, halálában segitsen!"
 "Inn egy kutyak. Ne, vidal el a szélőhoz;
 Vagy rajra szersz, hisz, azzadalmad úrn.
 Elég lez majd nekem s háson fiadnak,
 Mi erre kapom!" "Tekintes!" "Na csak menj!"
 Né lapd idém; vendégim megokalják
 "Künn lélelem!" "Nagy jó Utam! segitsen!" -
 Szélés jajgassa körbe nagy kesetovel -
 "Nincs ember, a kinek hideg szivében
 Helyen szélés van itgalom szüre:
 Nehány deokán, koporsónak valóz
 Szegény utam máiból kölesön.
 Végő reményem ön, tekintes
 Utam. Ha van szivében itgalom
 Tekintes szersz, az a szersz mekint!"

Mint a kinek szénája rendelbe van,
 Mint a ki nem sötétlik más bajával
 S mint a ki nem rosszat veszténi járval
 A megjárásán lelkeslenség után:
 Titulva hát így utasítva el:
 "Élj a kegy, miben részesedem
 Míg bíz mohagyi, férjedet, ki grófunk
 Tülebe nyolc évig visé a hit,
 Mely engem annyira beszermeyesem.
 Élj a kegy. Tovább! ne jöjj szemem
 Elébe sötét bármilyen seled!"
 Tovább nem állharám ki
 A von gonarának bökdelesein.
 Ott hagyta őt s mentek a grófi kasszély
 Telé. Hogyam jussanak en oda,
 Azt nem tudom, csak az, hogy aivem
 Vagy jobban mondva sánalommal,
 De mely étimre, sötétvő) fogadjak.
 "Mi baj Julis?" - kérde Triggis - "Talan
 Főval? Hídeq van egy-e bair?" "Az am"
 Trólek reskerve és előadám
 Bajom. "Le baj!" - nélt rá Triggis - "Less isz
 Minden, mi kell. A gróf utas kihívom!"
 S elig hogy bémens jász a gróf magya:
 "Utam! - könyörögek - "mélvőreget ut!"

Bocsinarás, hogy ily ünnepezen?
 "Lak a dolgotra malmetre. Mi baj?"
 Vágsz az avamban. "Oly rövid leszek,
 Mint emberet sötétben egy szegény,
 Nyomorban sötétben valóid itam
 A sánalom!" S aivem a sötét sötét:
 Az ispan ut áskáladarisól
 A sötétlenség fölmondásig;
 A nagy nyomor beltin az egem
 A meddig érek a sötétlenségim
 S reményimnek végső sötét.
 Nem hozalak, leimem, bémendem.
 Bémem, s hozok kezeben egy levél ki:
 "Érdj s add az av ispan utnak em;
 És mond meg, hogy a sánalom sied
 Míg gondolat, hogy jobb helyed sánalom,
 Fennem emmagad s sötétim.
 A sánalom belimem herenkem;
 Kérsz dolgot és juralmad meglerem.
 Hoho! megáll! El is felejszem!" -
 Sötét utra, hogy megindulék - "Mint
 Valleisú volt a férjed? A sötét
 Lincilvarok fejjár avagy kezesem."
 Mondam. "A sötét is majd megjáraram."
 Nagy lelkeségem megjáraram és
 Sötét, furek s motu végre is vagyok.
 Aldassék Isten, a ki meggyőzre!"

A gyermekek nagyán belém szűltek
 A halgyaraisber; sinre meg kiváncsi,
 Hogy folyóvizet légyen a beszédnek.
 Ezükbe sem jászor, hogy éhesek.
 Pedig valóban éhesek valóbanak.
 Csak mit miedőn a szív égés jászorba,
 Evétek egy kevév amaly gyümölcsön.

Nagy halgyarais, nehány halász ének,
 I kevév beszédet sőt az est. An éji
 Or kürtje mit éjféli után egyen
 Fajz, hogy kivül zörög sármad. A kéns
 Kóporsó kassza dándor, (ahonna)
 A mámadó juhászmal. Hogy beharás
 Belésétek a haló keser. "Nyugodjék!" -
 Eje ki dándor elfogódva -
 "Jó ember volt, jó férfi és apa:
 An Yseri áldja meg haló porában!"
 Homidőn állom. "Elhagyja, hogy nagyon fáj.
 Jó éjszakák. Ne légyen semmi gondja
 Pap és kármor eljétek. Ent leszek
 Ki felveszem nehen gondját a rézben.
 Majd szempedő is mássá tessék, szegényes.
 Na, jó jászor! An Yseri áldja meg!"

Mi is körmönjünk jó jászor nekik;
 Ha gyűjtek magukra halnap szegély.
 Nekünk soká vitasorú fenn velük;
 Nekik sors jó a szegély.

Óh majd hajan a rézre vészesnek,
 Szemükész udor éjre vitasorak.
 Kémnyü nekünk: sejt és a bív szalan
 Nem is sokan be szívünk a paján.
 Kémnyü nekünk: az éj szelid onyagalma
 Szegélyünk is igyekvésünk jászor.
 Lejten kémnyü aratnak is, kiker
 A baldog lev karabál számkives.

V

Sokan semestől életemben én,
 Sok jó apán, de oly hideg napon
 Nem ismer életemben, mino
 Midőn Anolán semesték.
 Csak on olvad, hová a nap a szor.
 Más helyre a hó csak oly erős marado
 Minő délelőn, mikor kihidék
 A pap, hogy a halász ki is mifele,
 Mikor kemény a nagyon semesték.
 Deletri hitom ára volt kivéve.
 Réz és nép, ha jókor is gyülemlek.
 De mit szorál a "predikáció"
 Szalá, sőt a kivénvitég vele
 Minő leend az oly koldus félőn,
 Ki sem nemis nem volt se szászokos?
 Mondták élre: Hogy mikor van én?
 Hívten nyomasztó élek ekkor.

Mindennapi kemény és való a háznál;
 Szak úgy laknak a gróf kegyelmiből
 Szem - gyűlölet - napig a régi udvaron.
 Mások felelnek: Tán a gróf, mer' írvegy...
 Mások: Hallánk a begrák pénziből.
 Akármikéj, egyetünk: a pap és a rektor
 Nyomunkba van - sőt a meg egy családne.
 És am való való, a mind en beszél:
 A pap és a rektor a nyomunkba' való.

Közel levén a nemzetgyűléshez a
 Rendelvényi hely, menésük
 Hamar kellen felben azoknál.
 Pedig még jól esen von a menés
 A nagy hideg miatt / De haiv...
 Na jó, minek folytatand enn tovább?
 Elég legyen, hogy énekelés után,
 Melyes vezérlő a kedves rektor után:
 Túlál a pap, imádkozott silyes -
 Félre beszél a többi hölcs: „Ere
 Gyános kapottónak lakója nem
 Volt am oretim rekinreves, nemer:
 De seniben párján elég salálok
 Közösségek, si siveis férfiak,
 Nemes családok sajjaléka!
 Ti nem tudjátok, ő ki való, de én
 Tudom: nemes keblű, ki megbotrán,
 Kik ellenbe sokszor veikereinek;

Erős lelki ki az országban kérek
 Helyén megállva mig dolgozhatom;
 Szorgalmasan hív valga a kezesen
 Eljegedem mindarral, a mit én
 Megédesem jószalma - ként kapom.
 Enn s még több erények) hívül
 Szem imádkó, his s remény barátság
 De merese nek példaképe, ki
 Mással felelt siva örvegyen
 Es egyetünk sarró a földi élet
 Boldogvárának fényes sükül.
 Sim e ország ő, his kényes lárok:
 Hosszú időn keresül önmaga
 Való, a kiról vár a ország család
 Pars ügyfeneken jéjve megjelölő
 Galád - behatározás. Im ő ki onnan
 Hivarsos van folytatni sulyat
 Szapas után a felvétel, megped
 Magával. Oh mi barátság ország!
 Minő sive megrendítő doloy:
 Nyomatba hagyta átvás örvegyen!
 Melyik siva az mely in reveslerül,
 Nem éri hogy rajtuk ogetim kell
 Mindannak a ki onnan eskegy gyandó
 Enn kereso két magán bocsim?
 En az hiszem, hogy sive sivek
 Szivemmel egybeforradó érelem

Flévíri mosd és mind a végvárakig.
 É hisbe' végverek végvárakalás
 Tűz árvegyes ró arca gyermekek
 Se hisbe: haqyha elfelejtették bér
 Magától av, ki moss íjés, de nem
 Feledtekik, ki úr av földön, éger,
 Ki íjésen nekül, is ad, mi kell,
 Hogy femmaradjon elerek rovábl.
 Iak bivarok s ne féljerek, ha ő
 Lesz pajzsarok, nem dőnd meg senki sem;
 I ha vársok les, védfalán be nem har,
 Nem, semmiféle földi ártalom.
 Szívöl kivánom nekrek: ügy legyen!"

Midőn imiggy bevégeré bevédel
 Meg egy imás (av legmindemapibbat)
 I egy kura áldás monda vusán.
 Elmondanam minő búcsuzarón
 Mondard av rektor emek végivel,
 De nem tudom, haqy oly elégik,
 Min av minős szegényembere itas
 Egy rektor av ki egyzetemind pósa:
 Nem oly becs, min - példaul horom -
 Egy városi magpájos úr eséből
 Iftán hiparand elmetimelék,
 Mely "lv," Madár" vagy "Macska" címmel áll
 A cifra székere nyomora lapon:
 Elhallgatom. Megjött majd a nep.

Kinek színpadja a halom udvar,
 A mári ház s av usza szöglete;
 A hol drámák s komédiák salát,
 (Nem nem kell is főemű nekies)
 A pap, rektor, vőfély és felkegyelme
 Nem etelgős, de hü s szerkeszes
 Előadásiban, a melyket
 Rishán díjaznak sendesen felül.
 Elég legyen csak annyit megjegyezni,
 Hogy av mi fő: mindenki ott belé.
 Így meg utáma egy halom ének,
 És vele befejezések av hármál
 Tarramú nokor szertartás. Hogyam
 Menő végbe, av mi rajta sül esék:
 Av elkergetem, szives facsarna máskép;
 I salán Andrá is edesebben
 Aluska sendes álmanis lenn
 Is kére márok kopartó alás,
 Melyet székere rév vinnerek,
 Tegyos földdel sakam be örökse.

Mivel megpaldom meg e cikket, av,
 Hogy av komotú romeser usán
 Halom sord av jó boqna is adard,
 Kinek av künni éntenveder hídcsöl
 Meggimberük, kisit szennő felek
 Meleg szives, meleg szobák s etör
 Bőven hiparó esebédes esek.

VI.

Menjünk odább fél évvel e borús
 Kezélyes csinaló esemény után.
 Szép júniusban kéjzeljük magunkat
 Midőn az események messze kereknek
 Remek művészt fellelő nem meher
 Akar mexán, akar az egyéni kesz
 Aranyos bocsátás fáj köv. Somivel
 A kéjzelen hittinesükeis
 Mindazt hová hitálya arja visz:
 Engedjük az hitálys belejóni
 A grófi herce is, hal az művészt:
 A események fámunkarátis,
 Hisz "hercei úrnak" viszel az fátis,
 Messze kerével pompás dígyakad
 Csinaló pikemü élosovar szemeknek!
 Szép kesz valóban! Menj be olvasón!
 Nincs benne sárán: bátran bekehert!
 Rózsák legabban egy arnyal van az;
 A sárjóságnak minaképe, az
 Mohár fák isájjá, Erseike;
 Ki az miára Andras meghalva:
 Is sarrivel gyakran megédesiri
 Sobb sarrat méltó arva élükén.
 Magjába van, magjára haqyva én.

Ki arnyja helyre (has évo már haqyelkumya)
 Ki arnyja helyre jál mondani, arnyja lev:
 A mevelőnő, haqy samulja meg
 A vallásos holnapot felhaqyort.
 Yrensál szőlő három veselés.
 Bogár nem kömpén kegyere.
 Loak néha név az egy felé, hová
 Fekint az nem, midőn Isrené keres.
 "Has mindeniis jelen arny" - egy bevel
 Félálva, majd leülve - "Isrenem?"
 Has láts az is mindent, kicsi, magyos?
 Az is sardad, mlyent arny arny
 A föld, alaz, az arbak mlyiben?
 Oh! "Es sarrab dány. Megins félál:
 A sardnivalap is sarrökeli fél.
 Gondolkozis.. "Has! magyos! Elhiszem!
 Ki sive arnyar berárja is nem
 Bocsátja be aron az egy után:
 Akak verésli amak élere,
 Akak kivéri arba küls potar
 Oh jó arnyim! sived berárta-e
 Has szől az Isren: sard az jó sarrjós?
 Nem, úgy-e nem? Ki az, ki az felém
 Jón! egy sarrjós félbe az kamaly
 Berátes - "Ejnye haqy sarrar! Pedig...
 Megyek, megyek, régen berátes velem.
 No has mi baj, mi jó hozat ide?"

Na csak ne félj: meked nincs sírva itt
A béjőved. Te is mondod: anyáid hogyan
Van, a miénk nem jöve felénk?
Hámpülés-e sorsa, bája, bánata?"

Mig így beszél a gróflány, a kérés:
A malnátrénak lejelőst fia
Enged a uróje szép, hívó szavának
Szemén lesírva róla: "Te nagyon
Kívárok! Engedelmevel... szabin..."
Na csak ne félj! Tévedt vagy? Új le itt
A zöld egyenű hittem, hogy jól fogodni
A pihenés. [Leckém tudom: holnapra kész vagyok]
Kélek, beszélj: én híven hallgatok.
Vagy azé hiszed, hogy engemed zavart?
Koránso! sós szerlek hallani
Minden beszélte. Vagyam ne kérd megged!
Lárd Pizrikának barátabb! Na, Endre!
Nem róla? "De róla. Te hiszasszonyam!
Hánem... Kís is kérdés előbb? Anyád."
"Anyám!?! Anyám mért egészre?
Ismi am nagyon különben hároman.
Hánem... "Na csak. Tudom, nagyon tudom,
Hogy nincs apítok, a miénk buzdok,
Te jó fű! Ha nincs én, a ki
Te lekeked hánem fel eszközül
Hogy megemphiste epítokos élresek!?"

"Tudom, hogy van hiszasszonyam, tudom:
Már emphise. Hányebb a bús viselni,
Ha a kenyérből nem sütkölködünk.
Ismi hála Isten, nem sütkölködünk,
Azaz, hogy sütkölködni nem fogunk."
"Hogyan? Talán vast, fátos ed's anyád;
Vagy minek napozamos áru dolga
Könkivül, mi itt salál miptalunk?"
"Teknél meg nagyobb szerencse erre.
Ne sértse azon kedves hiszasszonyam.
En úgy hiszem, jól mondok erre: nagyobb.
Mert minek beszélte ed's anyám: lakásból,
Kenyérből is ruhából egy időig
Ki nem fogunk." Na, mondod, hogyan?"
"Ha úgy, hogy a tekintetes, nem
Somvárosi nagyasszony ed's anyám!
Pár hét előt megáha, hiszár,
Hogy holraig, (mivel nagyon bereg
I felgyógyulása nem semelherő)
Gondol viseljen ő teá s melgész
Ha hűn hiszár, juralomán elveendő;
Gondolni sem tudánk ilyen szerencsén,
Mint a minővel bírtak a jövő!
Kéjrelje csak hiszasszonyam: lakás
(Külön szabálya), ha az (és nem tegegy),
Teljes ruháras lenen, a miénk
Gondolva ed's anyánk, nagyasszonyunk;

Meg ott ha megmerek, lehes hogy is
 Végrendelbe' a mi az seánk.
 "Nagy ámbulába ejem Endre most.
 Való a mi becéls?" Való, igen.
 Holnap jövünk a gróf úrkor körömmi
 Inemes aivere áldás mandari:
 A mért olyan sok jóval való isánkunk
 Nyolc év alatt; de legkiváló miásem
 Szegény apánk a másvilágra menő.
 Holnap jövünk kisamonyom sikkem
 Hogy gróf unok, kevésséget elbocsát;
 Tudván, hogy rák nagyabb azerose vár.
 A molnartag nem azzomynak való.
 A soák meher, ha hogy cipelni kell.
 I nyáron lehes aaimmni csak harronta.
 Midőn a gámalom hajósere
 Mikéne, orokod, kinn cipel a mekén.
 De akkor is nagyobb harron hurunk.
 Ha markos vetni jár anyánk, lehes.
 I meg a mi söbb itegy eger falu;
 A "sársókás" csupán a megbeszél.
 Meg az, ki hírelégné sud neki
 A nem tudom, mi cimmet is nevezem;
 A ki sud is kedves kisamonyom.
 "En nem baj Endre, jó apám kedved,
 Véd bennetk'. A söbbiker nem értek;
 Mindenki sudja - mandjak - inbajár.
 De hogyha jobb jövendő vár seánk;
 I ha árvend rajra más: az én nagyok.
 Nem gondalom, hogy érdemlenül

Hagyjárok el Samuaitinér, ha majd
 A hat megzám eméssem seájais:
 De az az, hogy ritkes juralmaroksal
 Telejsherek a aiv, mely egy nemet,
 Melyben fömszemmi léren gondorok
 A megrotör, de kedves élesen.
 Ird hallgatom a grófleány sokidig.
 Tiborovin ajkán elakado a aiv,
 Minn is merete nyári nap hevérel.
 A veit gyóssan kerinye his aivében,
 Hogy aivne hallek elobbamra is.
 Gömbölyded arca lángos gyula. Szerem
 Hal kimpoe lapjain lejelre,
 Hal Endre megnyerő mandarin.
 "Te Endre!" - azólv segrése - "nem e fira!
 Vadonba' más, aivt iljen sturád.
 Hav aivnu rássa serme rajra csak,
 A mi az aigba eb nem ilberék;
 Most aivt aivomvan mindenik aivégen.
 Az aig fölösteget aivisocis
 Minn harosain aivéris a veker
 Unak bacsára; mintha mandra van,
 E kesz a baldog bekeség hona,
 Hal a viker csak elishisereül
 Szolgálya aivp királyi aivomnyis.
 E gyenge bimbor róla most lesepem,
 Fogd Endre s vidd megaddal el heve;
 Es ebeven kimpedbe vagy hová

Megjártas végess legjabbnak valálad:
 Gondolj rém, hi jölvöd valék
 És jölvöd lerek mig élv, mig élék;
 Gondolj rém se társafáta iró:
 Hogy av élér rémü sörissis,
 Mely réged éro, s mely majdán érnü fog,
 Haó stírnu társu vályja fel, haóogy
 Jól fogó sarulni és iparkodol
 Derék palgáttái kürelni fel magad.
 Innen rejtisen Endre! Most pedig
 Add só kered, haógy jól fogó majd sarulni,
 Hogy sór fogadna anyádna és a miú
 Tehem, ére minden megsejtes:

Heréi nyujtana volna av fiú,
 De nem meré. Nem mintha félne, haógy
 Nem fog sarulni jól s sór nem fogad:
 De meré ére alacsony volnán
 A grófleány sörrel fensége mellett.
 "Hár nem mered? Nagy úgy! radom... No háó
 Majd én nyulok keredhez. Fog. Tehés
 "Só léte?", "Av." "És anyádna sór fogadna?"
 "Mindig, mindenben, a miben lehet."
 "No most meheré. Innen veled fiú!"
 A párbeszédnek av voló végessé;
 De av fiú fogó av lány heré,
 És minis holdes, mely élében előzár
 Szóris máskába kintet: oly örömmel
 S hosszu mesengés rejte. Majd körül-

Tekinse is (mi körben av léány
 Szak hallozaron) réu csóker nyemere.
 É csók után egy ére magán
 Minn menyfakó fönn Joren oékínél.
 Nem is tudá, haógy indul s sörökis.
 Pedig milgen sóhó kíséte szemmel
 A legrosszabb s av legjabb stír bírja.

VII

Szép éri regg. Nagy orvákúri fáh,
 Derről csiper halvánfuló levéllel.
 A nap sáróó melege ad remény:
 Felhó me'kül, ragyogva réu av hóval
 Pöleplekso hegyekre s av vidékre,
 Mely most ünnepli második nyarát.
 Av orvákúri, mely deliránybaó viró,
 Most néprelen; csak két óhat sezemény:
 Egy nő, meg egy fiú meggy rajta. Nézzük,
 Kik ök. Nem oly rékér leó elhatálni;
 Szak a ruhák leónek orokslanok.
 (No, meré egy híré utas ruhák.)
 Haó nézzük arcukat, hamar kiáljuk,
 Habár két évi nem lévís után:
 A mohárné s av legnagyobb fiú!
 Ugyan hová ballagnak oly komoly
 S delül óins vábró arcularral ök?
 Hová? No majd megrudjuk, óvatóion;

Erak hallegasunk, miröl foly a beszéd
Hedves Julink s az hősjelölés kérésén.

"Somvárosi akasztó er, fiam,
Somvárosi, keelvel magyarságmunk.
Van mindjén benne, hogy minkelegjünk,
De megpróbálunk erre: hisz ha mi is
Akasztó, úgy akasztjuk mi is.
En is, se is, hogy ember légy, fiam;
Hogy légy szarvas, mivél, a lid, okas.
Még tudjék Isten meddig él s lehes,
Hogy szenvedés boldogpáraton
Tartó illy soká; s hogy boldogpáraton
Megvéltad egykor szenvedésünk."
"Oh ed's anyám! Keresd akasztó kell
En lérek az, ki tudva irányar,
Beröblöm a szám bízomakar.
Félveletem könnyű leand, tudom.
Első valék s salán az sem lerek,
Ki felelemül elfehéredik
S gyermekfalának néni a reméte.
Mondják, minden kerdés dolag meher.
Majd megpróbokam és majd könnyű lettem,
Mint megpróbokam a jártos östök
Ején nyáron batáradában verem.
S mint a miljen könnyűségnek tekintem
Szalagokam az orvoslato egész nap.
Kerem hogy a leuink, ha majd az Isten
Magyarságmunk sok szenvedésre

Elküdli a meggyugróval halálra?
Tandjannas ki kérikend meg?
En is szeretném tudni az fiam,
De nem tudom, hieda, nem tudom.
Hírek cserélni nem fogok soha;
De ségedes az kényvesélek;
Bár több haza a háttalának seid,
I könnyebb lehesne celenkar kivim.
De ha szeretem dolgozni is s hiszed, hogy
Nem haló ki meg a föld je embere,
Ez el az egy határon Isten:
En sem veszed ki jobban üdvödel.
Mindenké csak szeretese kell, fiam.
Ha nálatok szarvas, less az ki
Párul fagad, no postre idem újain
Ez eljegiri vinné Betheden,
A meddig innállad nem bírje el:
Tied a kims is boldogpáraton vele.
Ha nem: örök less nappalunk itele,
Vagy jobban mondva meg az tegele."
"Járes? Jörszbe szilagfőny tereg
I az ifjú sem bír meg örökben is."
"Jó, megkísérlünk mindent, mis lehes."
"Ugy, úgy anyám! Te élj csak, nem less éjén
Olyan örök minének képreled.
I ha üld az soto, vidis a gondolat,
Hogy meg van, a ki engemet keres!"
"Jól van fiam. Ha bírtad állase, úgy
Egyin megjünk, hova az soto veser.
I ha szenvedés, el nem hiszem, fiam
Hogy meg ne írjünk boldag életet."

Thyfele s más bevéder folyóseimák
 A miq elérék a nagy váross
 I a nagy városban aró a nép szered,
 Flóra építék iskolájukat
 A professzantok derék ösei,
 A sok vallási háborúk ootán,
 Midőn a nő légy, minő a gondolat
 Esak néha s egy-egy kasztrópás alatt
 Hüllőre parba sabbilincseis.
 Oró láma Endre a diák hadar
 Nyjirögör, minő a hangyataraj, ki, be.
 Tujabb újabb nagy rőst ki söréből:
 "Ugyan gyereink, gyereink be más anyám!"
 Fel őra seltu belé, miq fel s alá
 Sárkálva felelemmel elfogult
 Kébellé indulának. A diákak
 Ugyan csak néreék a "taho" fiúr
 Midőn a sok "na, kell-e kömp" - re sör
 Se nőhőv menő föb aró igargaró
 Szobáibev eides anyjával egyjiv.
 Na aró pararó "hangyék usarna föb.
 "Koparó útkölgy salán aró eides anyja."
 "A aró sán hősülve fős memes."
 Szekundákak bixamf korán keres."
 Hanem midőn egy kőr leelkedő
 Hírül vive, hogy már "beisaró":
 Na hiso való akkor, söröuse pajzihórn!
 "Hiss ismetem", "romszéd falembeli"

Es több algen hivelkedő bevéder.
 "Tens aróanyam" leó Endre eides anyja
 A kömpökufar diákocskák elán,
 A miq remélék, hogy leó jó "gesefi"
 Aróan? Esak "méri" lön s if "aróanyam":
 De aró előbajt a pedellus is,
 Egy pár hasos reményének fejében.
 Tjérsni, hogy: majd emberó cónab
 Is "úrfi"-ból. Uránna nyomban jön
 A arómakészítő művészed őt,
 Már neqven éves rudós meore:
 Aró, "Eles ur" ki sör diáknak is.
 Kész volna állású adni, hogyha Jussis,
 Kedves leányó ferjhez adna volna
 Aró közül valának, a kites
 Kiszaró a bevegőren sarnulmány
 Es jobb meore más sájakra viró,
 I a kik közül meg egy se való meoreseis
 Szép Jussikának egy földre sör
 Tjérsen söröül bevalran.
 Mondom, nyomban köverse Julia
 E kőr jeles, sörreló, becsüló alak,
 De minőhogy a derék igargaró
 (Kinek megreorend Endre hülsej,
 Ohas, szelid, báros viselkedése),
 Előnyösebb helylyel kizálva meg
 Kossar és lahárra néve Julia:

A sáldicsőséss ajánlarak
Keresnyes leszek visszausarivosa.

A bértás megvan; a hifa meg,
"Hogy jó lakást keresünk egyetmeke,
Hol egyúttal kassza és modis hifás;
Nem oly nagyon, de visszatérjese."
Ezért azán mennek lakást keresni.

Milyen saláhrak, azs fülöslegesenek
Tartom leírni bőven. Ernyei, mis
Tajékozódás mégis itthasok:

Kézfeszterü farsindelylyel feders,
Hátam lakóvalás, nagy ablakokkabi;
Ezenkívül még egy diákmalóval
A hársi úr kezdő diák fiának,
Még egynek, a kis majd beléfojadnak.

A hársi utas - becsületes simár -
Magos sekiszerék vivék e cél
Téle. No merd etövel azs akarna,
Hogy Andrisából úr legyen, habár
Jól vedra, hogy nem oly országalmatostan
Tartarjov könyve réperu lapjain
Minn a simátok ványolá vasain.
De mess' utam egytán élése exéljár,
Merd oly fiús kapord lakó gyarand,
Kinek hasznos, avonkivül, hogy Andris
Tanítgató, még máskep is vere.
Karam Julia sem veszen velük.

A hársinöben és a szép sikenmyalex
Eves leányban (Andris anyja s menyje)
Börson hibern elhagyott fiának
Hü szeri és esküsei apoláis
Ugy, hogy midon azs "Jósen áldjon"-
Rebegr eikva oimé birkaró
Voh, minn sugárzik bágyadon szeméből
Az eddiginél sokkal szebb jövőnek
Vexerharával fnyflá csillaga.

VIII.

Megint két évvel vislek, olvasón,
A muld idők nagy átkain keserül.
Két év nagy átok annak, a kinek
Ágyban feküdvé, kinosan
Kell végig élni szenvedésin.
Nem is vité tovább somvártin:
Kegyelmes voh horra azs úr, s megjáhor
Vere lelke, mely oly igen nemes voh.
A hirs arommal visse Julia,
Avagy vireu két gyermekével.
Jó is maladva majd egész falu;
Nem a kirevvederü haloró - keserü
Fián való kegyelésin letörü
Karam szemere hányó Juliának

Örökségül milipen sokas kapott.
 El is veserő nekiny üvegparhát
 És más egyet' mig jönek a birassak
 Lehet alá foglalni, av mi van.
 Hanem Julia szarván eilea ott
 Minő az igazság ismeretönyen.
 Ellenben a bitó hamis leánya
 Orthon: mutatva jászársársinak
 A szép gyűszű "mit úgy balala!" lak a
 Fáyol leső diák nem tudta meg,
 Hogy a szarván nem lárja élve többet.
 Aronban ő is megrudá a hito.

Másonap, midőn Andrisal iskolában
 Menő kiléprek a kis ajrón:
 Én membe jöss velük lelken derően
 Endrének öccse Pistikó.
 Midőn ev elmondá a hito, kezülve
 A hitseleő nyarján: egész valóján
 Láróék lelke nek ősjás rendülése.
 A parba ejte kényveiv s keserűs
 Szarvba sörö ki: "Jöjj velem barátsom!"
 Jöjj Andrisom, velem, kahaqy szarvok.
 Nagy válság esék rajtam: so légy
 Tanujav. Kérlek, jér, hamar!" Jönig ott
 Marad a földön ülve, roskarag:
 Elinsérek ott benn a többiek
 Mi ily eserbe szükség vala.
 Megy onnek assán mind a háromán

Isokarlanul: vidám kedély mekiül
 A vártóból ki, Endre onkorában.

A holstenem másonap lön elmeresse,
 Szép öni nap igen szép deluránján.
 Egész falu lön meg a gyöfledény is!
 Ott volk a szarván alán.
 Hal van kemereő szép és megharó
 Hal a szarvbaól bír nagyon keves,
 De annál szarvabb hátaköny szarv;
 Halott a halnak seljes eleréőből
 Jöv mand a sörig hü emlékező:
 Somvártiné, mandharom, haqy av.
 "Híven töké be földi hívesítés,
 Jöv szarv, kivel csak jöv semü szarv
 A pályav szarv, szarv be nem földé
 Melyek bölcsösőből sörig befusaró!"
 És mondta róla szép beszédiben
 "A ifjú lelket s méltán mondharó.
 Oh mily igaz val: szarvabb női sör
 És örvényesél nem jöv hané alá.

Au evó háverő napra hívesen
 A kérésnek bitája Julia.
 "A gárdag assom! me iru van
 Somvártiné nagy és já assompod
 Fel is elő szarv végrendelkeése!
 Szarv a jéppövel felolvasaró.

Mikek foglalt magában, ösmegyekre
 Fogadhatom: Julis kapó a házas
 Kézjével egyjén. A házas fű
 A sakarék - berén könyve jegyzet
 Erekeiről fatörzsis és kamaryás
 Azon harradadással,
 Hogy nőülkükié
 Meg a kamaryos sem
 Farkasjak, fenn igényük.
 „Bixany Julis, nem etdemled meg erd.”
 Szólsz a bitó gúnyosán. - „De meg
 A pap se ám, sem a sanisó.”
 Harminc hold, és illyen hatarsában
 Néprig körön egyenlően telosvov!
 Sex etemes körsegnék, semmi se!
 Na lesz falunkba házas öly kevély,
 Kivel egyalog van meg a gyóf. se szőlő.”

 Mir sem hason a gúnybeszéd Julista.
 An egyjén moti örömmel távozott
 A mindig dutva, majd bitó élől.
 Minő boldogság volt, min eteked,
 Ereke az az síves olvasó,
 Merz az leírni sollnak nem lehes.

Meg menné haza, elrevelé magában:
 Ötöskéges hogyan s mikénz szeri
 Hatanhoková leghelejesb uson;
 Mikein nevelé házas gyarmekés.

Ereke névre elharátará:
 Endre falyarja samelmányain;
 Imivel aegény embernek nem lehes
 Magastav virni, addig fog samelni,
 Meg sanisóvá képesiszesik.
 Indamak adja Tiszikeis, mihelys
 Tizenkeis éven sülesik.
 Jándaró pedig
 Magarál szerjesz ébe végeig,
 Hogy földjeis művelje úgy, ahogy
 Az ésszetűség harrad majd magával.

 Már sinse fél a házas jó fű,
 Midön lársé körelgni Julis
 A ház felé. De ő hamar vidámmá!
 Fere a ház rokon egyhanguságán.
 Ihol meg élől kérség körön virarék
 A zard javós Andrisal sembe: on
 Pár porc alar örömmel sek suveknek
 Isrené dicsető mája hallarón.

IX.

Szepes halads előre Endre a
 Gimnázium négy osztályán keresniél.
 Etes elméje mindenné felfogón

Mi sanna'gyul jelölésék neki.
 Lupa'n kerrével nem béküle ki
 A német nyelv és a berüktámmal.
 É kerrének sanna'gyul lusa' vala
 Érelmexével bibelédni; meg
 Endtörék is e megyyülök árákon
 Kellend mulassoni remere' mian.
 (Mert hogy kimmélje édes anyjár,
 Ésekély dijér remere' is kijár.)
 De munderét csak három ül előre
 Erdem szent "jeles" vala ábralában.
 Mindenbe nép, szelid viselkedés
 Bocsúlmi tudósok oszályosai.
 S ki társasul egy-egy nehe' dologban
 Legjese'gek kikérni, az nem egy vala;
 S nem egyre' ismeték sanna'gyul
 Szellemesnéke uszársárai
 Jól a kevéstb' oly szorgalmasan
 Tanulmányok isálygyakorlásában.
 Különben a sanna'gyul is szentek;
 Könyvvel, ruhával gyaksan megsegisék.
 Kár a sanna'gyul, hol lakon idáig?
 Andris se jobban, beírán mondhason.
 Mert hogyha más, ki Endre helyre lakik
 Náluk: bizony szegény Andris bukik.
 Mindent viségánál, minden eszrendőben
 Honka meg - a sanna'gyul leánya -

És szerelme se lássa van, kiér
 Szerelme éger, annak levelén.
 De tudjuk meg, valjan miér, hogyan?
 Akér és így, mert hoszu három évig
 Honka is a szép sanna'gyul körös
 Kötés se folyd van oly szelid medetben
 Az ártatlan szegény sanna'gyul apjáról
 Még jobban elirtón levelés.
 Nem is maradt Honka háladarlan.
 Midőn kottagja megritál apjának,
 S midőn a szép sanna'gyul, mirre válegény
 Ötök hűség esküdés neki:
 His lakijának éjjelén
 Midőn beszélünk hősé búcsuzan,
 Egy szép körösü könyve rejve,
 Nagyan csinos level kíséretben
 Kér szorgalmas nyujtas nekik.
 Ez vala a régi, megrakon helyen
 Uralsó peroxe gyermek-életemben.
 Alig tudon e helyről elbúcsúzni.
 Akár a köny egész benedvesíté,
 É befogó ajkán a fájdalom.
 Mindnyájan rit a sanna'gyul kököl,
 Mindnyájan szál egy álotó szór neki.
 S barátságánál legnevebb jóga'n
 A vártasból Andris kíséreté ki.

 "Kár meg lelken, jó Andrisom, no meg,

Isaks a havárig. Fikra, holdaséj,
 Iki sudja, haqy mikor salálkavunk?
 "Oh oiveter. De monedd meg avd oiveter,
 Haqy e pályánál jabbav nem salálkav?
 Leqy pap, sandis, jeggyó vagy bár akármü.
 Isaks e pályán ne váladad edesem.
 Tudod mi a saniró? Olvasóm,
 Hallám, de meg rapasvalám:
 Kálárlanságnak qimycéjere csak;
 Konkison berérs dolgára cseléd.
 Rohads faj, mis szexélynek kabja hány;
 Kopors kis úr, ki néha koldul is;
 Ki akkar jó, ha dobérokhi jár,
 Ki rossz, ha jókam és becsületes,
 Iha nem tud a parassz nyelven beszélni!
 "Tudod, mi a saniró, Andrisom?
 Nem av, ne hidd, ne hidd, mirek se mondád.
 Mi egy saniró, elmondom neked.
 Nemes egyimölcs, egy nemter ösi fáján,
 E réjv avrág Eden kertjén belüb,
 Kibe, beléhatagoni nem szabad -
 Az úr silvó parancsa - kéns, de kis
 Erre silvó parancsok ellenéte
 Mégis megesznek a kigyó szavóiról
 Sugalmivon ödöghirü garak."
 "A lásd!" Megállj! nem veizerém beszédem.
 Válaszni kell idöknek, embereknek

Av egy egyimölcs: a hivasom saniró
 Felkürdi egykar ámmagán oda,
 Hol nem sebbel sebbé sovár fükkar
 Kiknek nem egy egyimölcs is jó ha van;
 Merre haqyha nincs szükseg seá, felis is
 Kidebharjaks a mathasiát kalapból.
 Haqy av soká lew, avd sudom nagyon jól,
 De szenvedés a jöllenek szülöje,
 Ha boldogpáig sebbek három vedem
 Tanyar egyimölcs, mely lassan érlelödik:
 Erek szar, kisaró barogalom
 Es jókam élenek gabriája könt.
 Tudom, minő e pályán, jól vedem,
 De en mindenbe' jöv hívő vagyok.
 Av volkam is av is lessek. Iha bán,
 Iha üld a szar: elszenedem, seméve
 Haqy sebb idökös erek egykoron.
 Elöstem áll mindig jötekkorom
 Elöstem áll mi volk somi lew belöle.
 Ha en is úgy, mikéns ö, szorgalom
 I becsüles avain haladva jörok:
 Erekely javammal is boldog lessek,
 Merre réjv havámas boldogisharom.
 Minden pályán sezem könt, barádom;
 Minden sebb meqnyomja vállainkav.
 Iki rossz munkois av Unak szölejébet,
 Isaks av bebbel munkajásól kicsinylön.

Kérd rekatunk! Nem mandja ő: Né leígy
 Farsó, metd e pálya csak révisz
 Terem. Nem! De end mandja: Kérdj sarmis
 Kérdél, iparkodj híven végreni
 Ineg len juralmad adva egykaton.
 Ent end a pályán kedvelém meg es
 Eren fagok haladni holomig.
 Nem oly külséges es, minn amnyi sok.
 Inegém embernek messze rél után
 Bolyongni metd, ha kürdelmebeleszár,
 Mely bír lehet, salán nem oly sok ető,
 Kérelbröl is csak úgy elnyerheü."
 "Toren ogivem Endre, esz kívánom!
 Légy boldog a pályán, mely oly nemest,
 Mely önfeláldozásu kér egy időig:
 Ugy meglbecsülni tudja nemterem.
 Már lévök a harárnak dambja: nérd!
 Van meg oravad? Ugy egy: oress batáron;
 Tard meg sivebben jó emlékem."

E párbeszéd után a két fiú
 Egy más kebléről elszakad s korább
 Híreire ökes búvós holdvilág
 Szó egyán elv időknek
 Eder, de fájo emlékezese.

X

Oh serdülő kor, csillagó remények,
 Húv ábrándok dús virágkora!
 De szép vagy, míg tölud le nem kapok
 A boldogságok drága kinyitása!
 Beméd egyönyöthödik most Endre is,
 A hogy csak orra engedé,
 S orven mely máskép oly hideg,
 Fával levén a kedves jó anyjáról)
 Egy kis leány siveének
 Meg megguló siveinél
 Föl-fölmelengeri.

A harmadévek kezdesén
 Kerente meg, midőn vele
 A nagyfi-fordások idején,
 Gyakran salálhozék sjárek körös
 Gyakran csákolva ides ajkain,
 Midőn egy este orimora a zápor
 An ömögylük mig kedvü ifjúságor;
 S midőn a sok királkora körül
 An ő karján fogadva el jutiv;
 (Hi egy derék szjgyárónak leány!)
 Akkor velle meg lényoló orelmén.
 "Lucim! mandá a söbbi körü -" ne félj:

Van éjszaka sejtésed rajzaimban.
 Pályámad egy év múlva végezem,
 De hogyha élsz s ha véled én is élek,
 Kellés önálló meg soká leszek,
 S ha véled: so lesz kiv boldogim fog
 É sieteg érred lányodai kebel."
 De úgy-e, hogy nem vagy se oly öregény?
 Szól az a lány "min nemelyek beszéltek?
 S csupán csak pörög kimentem, midőn olyan
 Ruhábad jössz, minőben a minap
 A táncszalag ifjuság közt,
 Mi nem volt azep, meg azóta nemelyik?
 "Olyan bizony, olyan öregény azegyetek/
 Edes Jucim, milyennek képzelék;
 S lehes valán még annál is öregényebb.
 De sőtlem halled, a hogy valóban áll."
 Szó elbeszélre, hogy minő körülmény
 Mianál öregény; hogy anyja sejen érvegy;
 Hogy egyik öccse azsalas legény,
 S az másik egy kicsinyke birtokos,
 Mely edes anyjának tulajdonos,
 Hordozza a földművelés nehen,
 De lényeken fömmedés seken.
 Elmondta, hogy mióta az tanul,
 Képes magán minden ügyely se'kül,
 Amely harulról seken jöme csak
 Fömmeseni. Csak nézem a lány se'v.

Hirt is, nem is, hogy olyennes sűrű
 Fudhas szivének drága birtokaiul.
 Beszéltek valna még tovább, de már
 Kereszüléssak isgalmaslanul;
 Meg felv a lány, hogy apja jöi elébe;
 Hogy a legény, ki tái isigyheder.
 Szereték hái lepraker, s midőn
 A vén kapus, mely nyirova volt, elsiék:
 Halkan susogtak "szere'v álmatas".
 Gondolják, hogy Endre bán aludt
 Boldogpályának első éjjelén?
 Nem! Veres ív; de nem minős diák
 Szokos faragó, "Harra" cím alatt,
 Karon minős költői lélek
 Alkott azelme legmagasab fakán;
 Minős kemény, megfennel férfi éz
 Tud elgondolni himekes se'kül.
 Megírta ebbe 'hogy
 Szívés a legrosszabb
 Etzelén
 Hívó ére. Ámde hogyha hű,
 A miig évé leend
 A vármények azind.
 Lelkés hű remények bölcséjében
 Rinegarni meg ne se'kjav.
 Megírta, hogy nem ály fömves jövö'vát
 Réá, minős kéjzet minden leány

Írta ifjúsága rózsás hajnalán
Mégisra, hogy mindente kérs legyen;
Nagyobb városnak áradatain
Vagy más helyen mulanni épen úgy,
Mint kis falucskaiban.

A legnagyobb igénytelenység
És munka kérs, évek hosszú során
Lebni csöndesen,

Neki is jó ismerőssel.

Hogy majd szenvedni fog, míg
Legedesebb reménye teljesül.

Ülőn a fagyos aszfa, arnya és

Trágya lelkei névvel később,

Ha majd sokáig jó a "rangy diák"

Megkérni a "cselben hagyott" bélyeg:

Még sem kapott helyet, még sem vissza el?

De - bizony - ne féljen semmitől:

Sok szenvedés árán sűrűre mondja,

Tanúja ésen, hosszú hű leszen,

Sonihelyre a cél eléri, ére jön,

S lesznek boldog fény, boldog feleség.

Égy selym az éj. Midőn bevégezi

A versitárs, hosszú fagyos tanuló

S irálygyakorlásra késülni el.

Nem jól esett egyik se. Munkaközdés

Megkérve sarrá valami:

Égy mámorító észlelés,

La kép, melyen

Írta nek, eddig oly ismeretlen

Olyan híven vedoni lefotóni.

Írta nek, hogy bita

A szabószéknek szép tulajdona,

Shagy gondolat - jürete oly ügyes volt:

Illikéjü alighanem kérepszésár

Írta nek a kiszei mond sarrá nek.

XI.

Előre végre vágyindak

Legedesebbek: sarrá lenn belüle.

(Világosan beszéltek: Hogy csak azed - sarrá,

És jó sarrá sarrá sarrá,

Meg a városból, hol Judis lakott.)

A hosszú mindig jó igazság

Égy ismeremmel lássa el,

Midőn bucsúzni bekapogtatott,

Égy delusán, úgy sarrá felé:

"Öcsém! fagyadja meg sarrá"

És is sarrá sarrá sarrá sarrá.

Terem sarrá, becsületes sarrá.

A min keserem, nem sarrá el.

Előljáratni sarrá belássa is

Gyarlásárával jüte sarrá

Frem vörseles kärebe foglalamt.
 Barátságom nem hiszelek kärebe
 Akiha, a kik erre hívtanak:
 Megvárnam a raparivalás nyarát,
 Mely azt, ha nem volt férjes és sokad,
 Min a korán érő egymólos a fán,
 Lassan, de szépen érlelé.
 On is csak egy segyen kedves barátom.
 I ha bírja, hogy sekinnyén alul
 Kivánják önszertem, minn szakas
 Nemely helyen; ha csúf egyenü érdeki
 Halála kézi keremü önszertem,
 I védpajzsau a józan önszertem.
 Lehet, soká kap rendez államán.
 I valán nem is legelő helyen letter:
 De csüggedés ne állja meg önszertem.
 A szertemélj elöl kireni nem
 Lehet, kiváló ha minceni pártfogó,
 Ha minn nagybárcsu, mere, ismerős,
 Ki érdekből csinal áldedem.
 És vése be önszertem jó barátom:
 Szertem juralma a becsületes
 Munkimék egykor s hogy minceni elcsöbb
 Minn hívtak híven beröbreni
 Minn szertemélj kirelmeven véselnü.
 I egy éni be a boldograg honába?

És karáral volu rá e beszed,
 Kämpet falyimák elbágyadsz önszertem.
 Hosszant fogá a szerkerő keres,
 Mely meg előbb vállán pihense bígyon,
 Egy önszertem vörseles édes kapra volu,
 I egy önszertem sovább.
 Ha kerdentök,
 Hová megyen:
 Megsejtentök.
 Hagyjuk magáta, jobb neki.
 A fájdalom
 A önszertem
 Vigasztalás
 Lehet néha néha sütheni.
 Szertem felé szertem ujja. Szertem:
 Vajj! nem-e énal egy egy ismerős
 A ablakokból, hogy kirentse meg.
 Minn önszertem sem. Szertem egyen szertem;
 Reabillemi kalpagár,
 Imitig földre nem
 Verélyrássár: a szertemélj legény
 Találja önszertem: "Jó napod."
 "Hár jó napod!" "Nem, hár megyünk, megyünk?"
 Hallom búcsúik: "Oh igen!"
 A bolba küldtek, ámdé hogyha egy
 Vör, vörseles időzni, endre út!
 Vagy is sudon, soká nem lárom önszertem."

Szívem szelíven e szunyos beszéd,
 De menné tovább a szíjjártó legénynyel.
 Dühös, alighogy megfektérni tudna.
 Nem száma volna szelyleghejőre az,
 Ki ártatlan szerelmén
 Kérdemél fogva úgy irigylés,
 Láshalódoró sünerlemül se.
 Utalkodandó magán.
 És simo jól esed nekis,
 Midőn Judimnak apja, anyja
 Oly sivősen fogadnak.
 (Ké megvilás valósi percek
 Mindent halandó beken röhi el.)
 A nagyrobába reszkelesék.
 Ülőhelyül máspamlagad muszarak,
 Iborés küldték a pincze mélyre
 Ki viszájára Endrével: a legény.
 (Nem kérdék, miért hogy viszájára.)
 Míg a legény lemn járt a föld elará,
 Ilyen beszéd folyó fönn a föld felett:
 "Régen mándékorom beszéni önnel.
 Ne menj Judim, maradj se is leányom!"
 Kérdé Judimnak apja, "Minné a se
 Telben akasztam, ed's öcsém utam:
 Régen mándékorom beszéni önnel,
 I nem is csekély dologba! Hallja csak!
 Ha jól lára már ikulás szemem,

I ha jól emlékszik veis agyam se:
 Egy év hasni folyása óta már
 Gyakorta lára öm e hajlok is.
 De minn szaporalam igen gyakorta:
 Yakiabb e hajlok ketere ön föh
 Naponta, minn vidám pajzsisain.
 Halvan jagom kérdem: mondja meg,
 (Ambar radom) mi célja vola vele?
 Bolondtá remni egy szajeny leány?
 Szerencsején elverni? Heirama
 Szegyenbe hozni fél körrej elon?
 Na, mondja meg? "Apjuk se!" "Hallja, csim!"
 Aszambeszed semmis sem ér. Juci!
 "Eredj ki innen, hívél a bathorás,
 Merd ön feleji majd magán." "Magyok."
 "Na ed's öcsém! felejen, ha gyha tud."
 "Telom nemis vola mindig san leter:
 Baldeggja remni drága kedvesem).
 Hogy nem utam, az épen nem csudálom,
 (Kerélkedere bár félig habílam),
 Merd az mondharja, meg ifjú vagyok,
 I geresemről messze állharok.
 De hiyyje el lelkeri becsülesere,
 Hogy minn Krisztusnak elfolyó drága vére:
 Olyan való, hogy e leány szerelmem

I boldogpágonnak aréjával jélősem;
 Hogy nélkül... "Képegnak kiem: megálljon.
 A bot. No jó, hogy csak se jössz leányom!"
 "Judit ne küél meg élni sem tudok!"
 "Jegyzet egyet." "Többed mirek beszéltek.
 Ha szerem, is a két kezem, ha nem,
 Szerem velük! De ez a lányod viszem
 Szívembe lapva ottam széleig,
 Hogy mindig lássam kedves arcularjás,
 Simádkoztam jölleietv szegényreks!
 "Ezembe jár meg elmuk ifjuságom
 Péljerek meg egyházi gyermekes!
 I se anyjukam kinald meg e fiús:
 Hisz végre már, s többé nem is diák.
 A minz tudom, tanisá len belöle,
 I kézüb helyete merem, Ugye báir?"
 "Meg most helyemre nem megyek,
 De hogy jövőm bírósá regyek
 Tanítáim: vigyáink után arammal
 Kinalnak egy kisres kis állomással.
 En elfogadom, amde fölszem,
 Hogy meg bejön az új taner, anyámmal,
 (Ki mesze föletöl teg végy láni már)
 Szerem röbeni
 A minidör
 "I úgy kezdem eb sejo hivásomar!"

Hyen beszéd folyd benn a nagy szabában,
 Mely vélna meg bejül az éjbe is.
 A szijgyártó legény a métegette,
 Midön kndrével szembe állsereks
 Az eszebid alar. Judit pedig,
 Midön kimend a szijgyártó legény;
 Meg nem kavarta éere magá
 A boldogpáq sejt, esendes érhonában,
 Szabad beszéd, szabad sekinseks
 I a viszársit sültü kegy köriem.

Hogy arán meg mi vol, gondolja is
 Minden szelmes sejt ifjú kotis,
 Midön rivének drága kincsiher
 Egy szil: no kedves, motd már menni kell,
 I megrudja majd.

XII.

Onkom saláljuk ör az új tanisóv
 A sonakimz báros aivá hajón,
 A minden honnáb ederebb
 Sültü hárs seiparjánál pihenve.

Mi gondja oros.
 Csak Sándor öccsének segít,
 Könyvü polgári munkái végérei,
 Ha veszedre meghívánja a nap;
 Irtáka ad
 Hercekné egynekámpar
 És papja kis fiának.
 Imitón ereks lellnek
 Meglárogarja régi
 Tanisáján.
 A sáblu dolga: verítés,
 Erdén, onkán bolyongás,
 Kämpnek olvasára,
 Meg néha egy órákán
 A jó gráf usnak engedelmiből
 A köndér ketnek ármvas usain.
 A garda fickók úgy ittyeliks
 Mandják sokan: milyen jó dolga van;
 Hever, mig más naphosra dolganik!
 De ő a qümp élérü, tudja, hogy
 Ujult etéro nagy örökösige van
 A sok s nekén szellemküredés usain
 A jó orülö s hü vesvés kötében.
 Kes gondolat sulyul csak lelkire:
 Hogy minis Judis, hogy minis a gráf-leány
 Amas rávol, es már a föld alatt
 De sokajával megkémmpit oris;

I ha lelkéből egy köhennéys kerem,
 Ugy érki, édesül a fájdalom.
 De hagyjuk most magára:
 Hadd nézze a jövendő
 Kédfányolán ketessül,
 Hagyan, mikén musar fénye
 Reményének sugára.
 Dolgunk alighogy elhal:
 Föléled és beroppan.
 Mig örökidője s ellik,
 Pihenjet ő nyugadnan.

XIII.

As rij samirás kedverön fogadnak,
 Uj leikkhelyén, legelső állomáson.
 (Asinos külső, egészen rij ruhá,
 Sugár alatt, szép, megmjerő modor,
 Felid vonás; kinek ne veszerék?)
 Önkeis jövö, nem veszerék bíralmár
 Legelső perembe kére fönökének;
 Ki az birony, habár nem adra meg
 Minis némelyek sokrák, harris mosolygal
 A nagy orav ismerkedésre oris:
 De oriveren kérs való ajánlanis

Megérdemlő viselkedés után.
 Pappán, ki kicsi sul anyáskodó
 Tanácsival s hozzászólásával
 Megtámasz volt elő látás alatt:
 Mely szívesen végig hallgatni,
 Figyelmé, hogy magán
 Akoh szívesen viselni kért leszen.
 Ottálgaiv önállóan veszem
 Egy tetteses borbély-kegyelmű után.
 Alig szarvost egy mekény hered,
 Mar módosított érte az iskolai:
 Furor belőle minden felharmály,
 I helyes foglalt a visszaételem.
 Kik a hamályból sem voltak vakok,
 Megérték én az újkor embereit
 I becsülni tudnak ifjúságát mellet.
 De kik (min most is oly sokan)
 Jöveit kalapból burkolják fejük,
 Hogy valahogy fenyés ne árseki
 Belőle a kanocra méis világ:
 Akoh parancsot jöttak szünetlen
 A papéle, hogy szíves gyermekük
 Imádság helyre, "hasznosalan" szarv,
 Itz éneket más dallamot vinni,
 Nem úgy köntömek iskolárai
 Ahogy szokás és több illyfélekep.
 De én a lelkes pártolai,
 Jézusra mindig hatottak kelv;

Ha csak nagyobb baj nem fordul elő.
 De ott se esse pellengette ki:
 Megfúvatá, nemkinn beszél vele;
 És Endre Rudra, máskor min tegeyen.
 Olyan szarvostak csalfa emberek
 Sokszor viárok előre, hármegere:
 Milyen fősvegy, milyen von máis, de ő
 Szarvostak kardjait egy támmora ki,
 Hogy már szelől el furor a gear.
 Jó fánökének áldott hívese
 Minn anyja máisak egy tudó becsülni.
 I ha van lény a háznál, ha bírom
 Belőle még jövőbeli jelölnek.
 Talu helyen az úti szarvostak
 Magyarok csekély is szarvostak el:
 Kármyer tudor ellenni melkile.
 De hol sokan isigykedés úre
 Fejés föl a kabárat embereit
 I az meg isigykedés szarvostak hármere,
 Hol meha mégis megyelend,
 Hogy csak ne légyen "magának való".
 Hármyer tudó fogjam én anagán
 I békéltető szarvostak hallgatának.

 Így szelű le kor én e helyen.
 I a hű fiú, a hű szarvostak, szarvostak
 Kabárat a meszereg szarvostak

Szerecsen nem látható arca:
 Egy-egy levéllel egyaktom fölkerese.
 Szegény Judit! mi sokszor megkeresé,
 Mi sokszor fáj boldogságon arvára.
 Hogy oly ifjú korában ismeré meg
 A szerelemnek szenvedéseit!
 Bevezeték egészén,
 Min Endre megjövendős:
 Hogy lelke nevére kérdésék
 Ugy hármezer^{hogy} halljon is belőle:
 Ugyan mikor jön erre már
 Az a diák?
 És meg mi sőbb:
 Ha ismeretlen ifjak
 Leányokébe mennek,
 A néma szomorúsághoz
 Világán az kerülne
 Becsés figyelemük ki
 A szíjjáró leány:
 Minden harkálatánál
 Igaz szívvel ajánlák.
 Ha nincs jó arca, arnyja,
 Kik (mert ugy voltak ökis
 Ifjú korukban, egykor)
 Vigasztalják az ideit:
 Nagyon lehet megérint leány
 Palálas kő leány.
 Minden levél olyan volt,

Min Endre küldte neki,
 Min a súlyos beregszek
 Ottos vigasztalása:
 Nehéz fájdalom enyhítés,
 Erősbödés reménye.
 Mikéne a lámpa fénye
 A tájra is olajjal:
 Féléledett arvára
 Híreket szép világra.
 Nem egykor utra Endre,
 Ha oly boldog lehetne
 Mikéne öreg barátja
 A jó szíjjáró rejével:
 Ugy várnak meg sokáig,
 Baján hűven viselné,
 Hogy van mégis vele.
 Edes jó szíjjáró!
 Rézven ha van szívünkbe,
 Ha Endreket szeretjük,
 Mondjuk: egyre jöven!

XIV.

„Na, harradéves sánisó vagyok
 É hely se rosz, a hogy lárom hamarjád.
 De vajj! ha majd kimpil,
 Ha megmúrája beljese”

A külső ély szépen kidíszítve
 Erőlködni kényes: a hű napamulái?"
 Imigyen kezdé néptanulása,
 Midőn a második helyen
 Kora pályázan utján
 Furor, egy kis népmegismerkedés.
 De hogy miként családok
 Erőre jött állomása,
 Mely egynehány fatimra
 Lámék csupán javára:
 Elmondja majd az ének.

Én is beszélté hívesáras
 Miként amott:
 Csak orthon nem talál
 A négy falon kívül,
 Mely újonpüls iskoláján
 S időn lakásán bekeríté.
 A papja eglegény vala;
 Frigy s lenérső főnöke.
 Amaz fölebbvalóság
 Láméroggára majd minden alkalommal,
 S csak orolganak sekiné,
 Min a kinek szivében
 A boldogpág növénye:
 A szép család éles
 Hajdanra csak csiszálék.

Emen csupán aréna, mert
 Nem volt az ősi módos
 Megesküdött beírás;
 Hogy máskeppen tanítom,
 Hogy hangján vissza, csengő
 Vols; meg hogy a leány
 (Ki hullása vitáiban)
 Nem udvarlá naponként
 Utágyon sok volna végre:
 Nem csak meg bírtam.
 Egy kis módos parancs hár,
 Nehány jó mesteremből
 Meg (ejk! ki is felejttem!)
 A jegyző is az ispan
 Vols a hová unalmán
 Előre onna, ha orthon
 Magyar jól nem találta.
 A három év a mekény hó
 Alas, mit is az végén
 Lesulygó rendelkezés
 Termékegység sálón:
 Csak is heres számítás
 Valóban a boldog napok
 Kise, mikor a hova öcsöte,
 Kis régezzel nem lára már
 Min csak a legény besér
 Egy hová vándorlás után

Munkás keresve haviát,
 I midőn újraszervezték
 Kapard munkás a fűrészt
 Igaz csekély időig.
 Pályáztatás mindenfelé,
 Hogy kapard újabb állomásra,
 Hogy lenne már önálló:
 De merre még eily ifjú vada,
 Járás való hirt napjokán;
 Akármilyen jóles való,
 A meggyűzős önérdék,
 A pártfogó vadászok
 Előbbre márkos vité:
 Dugába dűlt reményes
 Gyakran szarva lelke.

Egyes pályázatok merre, onnan;
 Olyan vidékre, hal
 A pártfogó sa földi és az éteri
 Derék östöknek maszatéka
 Laknak vitágra városok,
 A kisebb nagyobb falukban.
 Egy hónapig várni se kívánok.
 I midőn egy reggel - meg sem álmodni -
 Hirtelen a pártos békésgyűlésen,
 Felőmlesztés nem olyas
 És hivatalból érkezem
 Megvilágosítási levélis:

Nagy örömeben arajd elmenő esze,
 Ugrál mikéni a jökevény csikái,
 És ösvényesre csókoltái
 A von begergő,
 Ki nem szokott ilyesmihető,
 Nagy sejt idője már, hogy elrohad.
 Menő mind a szél.
 (El sem tudni gondolni, hogy hová)
 Menő, menő, míg végre mégis elakad
 Öreg papjának haragoly étegy
 Hajléka szüknek kedves élekiül
 Szolgálat, már nagyon podva küszöbjein:
 „Férszelendő” lelkipásztoron!
 Ha Jónak élsemnek
 Hátson, négy hét alant is
 Csak úgy kedves, mikéni most:
 Akkor bizony lakéjén
 Bennem nem nézi szöbbe'
 É nagy de itva hárség:
 Harom megyék - jelenem
 A legnagyobb örömmel
 Önálló állomásra.”
 „Mi az, mi az? Mitől beszél icsém?
 Új állomás? No, csak megint balyong.
 Nem bir maradni egy helyen soká.
 Na jó, van még elég idő seá,

Hogy otthonjár megijam. Elmehet."

Eme rövid beszédválasz után
Vivé a húr já' ünneplésnek.
S midőn végre is hozzáérték,
Fogoró iráskor sejtiben.
Miv' itt shavó, sálán félséges
Leírnom ann. De nem fogok bele se.
Niszelek Judiohaz édes olvasóni,
Ugyoná hasonlú négy hesev. Gyereink!

Na, itt vagyunk! Miv' nagy választás!
Az unoká orv, de hol van hár a hátsó?
Hol a koporó méltas sere?
A köldök redős hár ablakok?
Nagy mi vagyunk sálán vakok?
De hogy vagyunk, de hogy vagyunk!
Ez künn a rejte hallgatunk,
Mely benn a rejte nagy hársai van,
A hár méltasnak a helyén
Mely illu - van már ör ére - in;
Ihad abba egyikeink benn,
Szemébe sár egy rejte leány
Ez mind stalogány úgy seveg,
Ez mind a réssé úgy mosolyg!
Ez akkor bára ör, mikor
Na megmondom neves: Judio

A nagy diák" szoross, az
Az mandja mond: Ez a leány
Nem érdemel drágább nevet:
Szerelemnek rejte résséje
Léves legény rejte mértékje.
Van is nagy beiben, Endre mess!
Kedves fiannak emereik.
Ha jól vagy már kárdeitk:
Hár itt, hár ott, miv' hár, hár,
Boldog vald nagy, boldogsálan?
Élvesitk dijlevelés:
Hol a rejte, hol a rejte
Olvasgatják bírálgatják,
Vagy érlelés elfogatják.
"Na" mandja sár a mess' unoká -
"E' már unoká rejte fizesés!
De lenne bármilyen hesev,
Megébretek si lelkeim,
Salambjaim szorossim!"
Ejfelig is elnyul az ess,
Ha Endre néha néha fess
Atany unoká pompás jövés,
Rejté menyecske's, kótán kelés,
Gardag falud, kies helyes,
Kövér máshár, kies helyes,
Kövér máshár, édes rejte,
Fahasékos feleséges,

Okos ajándék, munkás fészer,
 Nyájás papnér, desék papos,
 Szép keszre nyitó ablakos,
 Beszélőes munkás népes.
 Ki tud elég szívesregecs,
 Kinek még kérsz virus a szándék:
 Már ott jön egy élis ajándék.
 És hogyha elfogy a beszéd,
 Salami mennék szeszestés:
 Olyan puha feketeű apárna.
 Pily egyekő mind a négynek ébna:
 Szerelmnek hárszáig a járma.

XV.

Havny papírasok!
 "De csak jó embert lédél szeszerek!"
 "Bár en nem úgy van, a minn itva van.
 A föld hűs hold. Mir ér, ha árvias,
 Ha könnyű lelki emberek
 Kerebe van s feléből művelik!
 Havnyok a barok: émede rosva alja.
 És még mi rébb: az utasig és küld
 Különben minn eselédjének szakon
 Új év után kimétni. Kés mi ez?"

"Ebben ne bíruunk édes angyalam.
 Tudod, hogy akkor is azas is megé
 Mikor másvunakaisa szénk:
 Kinnis helyen egyalag jövént ide!"
 "De hisz ki lávni ilyen iskolán,
 Hlyon lakás? Az ablakok minők?
 És szeszerek! csak úgy fej ké a szél.
 Kenedés fejente édes jó szam!"
 "Szamny, bízamny." "De hisz nem tudnad ero mind?
 Nem itták meg külden levélbe, hogy
 Szerei nyamarnak fészke az, minör
 Sulyos csapás - kérsz bostán az szon
 Aokta, kik kegyelmés megerik."
 "Szamnis az tudnad édes angyalam!"
 "De hisz földrajz vagy hisz azas?" "No nékd:
 Ezt az a város; szorgalmas lakói,
 Élénk forgalmas, vitgátása van.
 Szandag karással his a máradik.
 A hatmadik lovas, juhok szenyés.
 Hites bostán kinalja az, minör
 Nem kapni az vagy hisz meiföldre szon.
 Az küldtek az Kákócsiak viséni
 Szabadragóra, havnyin halva meg.
 Amos hites küldő akusza álman.
 I még rébb ilyen. Valyon min szóba sa,
 Ki e vidékén így nem szoneti
 Mikor mi s vaj nem szagynak - é ide,

Hal egy dicőbb kor elhaló sugát
Férei híján a szomszédok véső."

"Bixam, családunk, fiam,
Sünes reményeinkben!"

Sötétlőnk ha annyi lesz

A mennyi majd napunkén
Sajunkba beseink." "Ne félj!

Majd megfogja az Isten.

Emlékezéi szavaira,

Mir egykor úgy fogadhat:

Ség híreim is megjelek

Sabambom, Endre, véled.

"Ne félj, ki megfogja

Gyermekkoromban egykor,

A férfi karba sem kény

Segély nekül, hiszem. Ise?"

"En is hiszem galambom.

És arra kérem Isten

Számomra segyel, erre,

Kegy író ető, egészég

El ne hagyjon soha.

Lehet annál a balsors

Akémily rosszha.

Egy órai délután

Beszélgésünk egy

Beszélgésünk háre is

Endre, hű hívőre.

Bixam, sokszor vala nekik

A nagy nyomor. De őh süts,

Nem is tudom a világtól aró,

Minő szegények, minő koldusok.

Hízenvedék a legnagyobb

Szücségek is, midem a jég a víz

Elvise földjük szép besein,

Sorok a szavakból megmarado

Sabnából elrek kinnom.

Elozomvedék a legnagyobb midem,

Midem egy kello végrehajtan

Minden díjat, mi megjöl jász nekik.

Papjuk szegények adatai jó emberük

Ki nem nőnk a nagy nyomor miom,

Doak ily világban adom, ha

Sötétlőnk, minő a helyreink:

En is tudom, de hogyha kell, süts.

Utamba mindig csak magukra sokra,

Magukból sels hi minden bánaság.

Szaldapágyuk csillagja: egynekük

Ki másfél este a világra jön,

Kamar lenem is süts új ha

Szivükben is komoly kevégyesés.

De miom a bú: egy-egy szép komor

A kedves süts; egy-egy köbörény

Az itlére köbörölés arjával

Kegessé bõ lapra a mely seber.

Majd három év egy sötétnek ott,
Egy kis vagyankán ismerése mégis,
Milyen jönn egy nem ismerős itáisi
Levél, ráírva ez: barátilag.

"Ki ez?" az én Endre - "én nem ismerem!"

Dobozjaks: "Né! Andris! Andris! Kedvesem!"

Megyünk, megyünk! Halld csak mit ír...

Őr nem közel sülföldünk felé.

Nagy körszögnek jegyzője: "Néked Iucum!"

tanítónak... Nagyon jó állomás.

Ivan iskolafennmarra sorsálemek

Nevében ír... tsakoly meg anyyalom!

Örül velem nevének ideje!"

Ime az én sorsot, ráírva olvasták el
A kedves, édes, drága levelet.

I serényen formák vikkaról szakadt

Reményeiknek hajókötés,

Hogy más is bírhatóbb öbölbe hajrova

Dobzák le annak menő hangjain.

XVI.

Kamán utam hidra is beszél:

Őr az életem, hogy most itt vagyunk.

Nem értünk meg oly fényes ünnepeket,

Nem való ilyen baldog szívem, szegény.
Jez his fiam! köszi az ketesszájaid!
Tudsz már beszélni, mond: éljen soká!"

Ime az én sorsot s ösziannai his fia
A bajosan motolygái híri nő,
Kés ére rá, hogy bírhatóbb öbölbe
Hajrova a sors meghámp hajójukad,
Endrenek édes drága anyyala
Névessején fejének, hü utának
Az elszálandó sorsáig élés.
Ivan körszögnek derék jegyzője meg-
tsakolja his ketesszájaid,
Pohár szagad sötétbe egy kösziann:

"Hogy itt a férfi, itt a nő, kik oly
Jok sorsvedés híarva, hűn kiállnak;
Hogy egy pársgás egészéges fia,
Szelmüknek gyümölcsének motolyg,
Hogy benne lények szept reményeik
Jok mindenés; hogy jó komárnak anyyja
Az lények mind a három gyermekés
I mindegyiken csinos, kedves nejevel;
Hogy másuttának nincs beszélni mit:
Hova lesz más ez a szegény lény;
Hogy elmondható kedvesünk, Iucumki:

Baldog vagyak, ne sorsod édi's anyján -

Moss minderesz irítom e pohár.
De mig kacinnéks, van nehány szavam;
Figyelye meg, his érdekel beszédem.

Nem az dicő, ki nagy vagyanba ül,
Imerd pénze van küddis me'kül halad:
De az, ki minn a holdus óly szegény,
Sötös híreket mindig hű mutat.

Nem az dicő, ki elvénul inakkal
Péndülve, a baj köröm: hanem
Ki egy besél: Ha mely a szakszaját,
És megsegítesz édes Jószerem!

Nem az dicő, ki sekerő karakkal
Fegyverre szegve övének s vége van:
De az, ki küdd, semel, hisz és szerez
Séber leli édes boldogant.

Flyon dicő legyen mindenki, his
É drága hon haráta mond avének;
S híven kövessz ősi nyomatokid
Nem áll le nagyja Árpád nemzetségid.

(Vége.)